DINCOLO DE MOARTE Samael Aun Weor

Capitolul 1

MOARTEA

1.

— Ce este moartea fizică?

R.

— Încetarea tuturor funcţiilor organice, decesul.

2.

— Ce există după moarte?

R.

— Moartea este profund semnificativă. Descoperind ceea ce este în ea însăşi, vom cunoaşte secretul vieţii. Ceea ce continuă dincolo de mormânt poate fi cunoscut doar de oameni cu conştiinţa trezită.

Dumneavoastră sunteţi adormit şi de aceea nu cunoaşteţi ceea ce se află dincolo de moarte. Teorii există multe, fiecare îşi poate forma părerea sa, dar important este să experimentăm în mod

direct ceea ce aparţine misterelor de dincolo de mormânt. Vă pot asigura că înăuntrul ultraului acestei mari naturi trăiesc sufletele defuncţilor.

3.

— De ce există teama faţă de moarte?

R.

— Teama faţă de moarte se datorează ignoranţei, unei persoane întotdeauna îi e frică de ceea ce nu cunoaşte. Când conştiinţa se trezeşte, ignoranţa dispare şi atunci teama de necunoscut încetează să mai existe.

4.

— Corpul fizic ştim că se dezintegrează în mormânt după moarte, ce se întâmplă sau unde merge sufletul?

R.

— Sufletul defuncţilor continuă în dimensiunile superioare ale naturii. Asta înseamnă de fapt că dezîncarnaţii pot vedea soarele, luna, stelele, râurile, văile, munţii, ca şi noi, dar într-o formă mai splendidă.

5.

— Este adevărat că după ce ducem o viaţă de răutate şi libertinaj, dacă ne căim în momentul morţii, sufletul se poate salva?

R.

— Pentru cel nedemn toate porţile sunt închise, în afară de una, cea a căinţei. Este clar că dacă ne căim, chiar dacă este în ultima clipă vom putea fi ajutaţi cu scopul de a ne îndrepta greşelile.

6.

— De ce după ce murim venim ca fantome în această lume?

R.

— Este bine de ştiut că înăuntrul acestei planete există un univers paralel, regiuni ale unei a patra dimensiuni, unde trăiesc defuncţii; acea lume aparent invizibilă interferează cu a noastră fără a se confunda.

7.

— Unde merge sufletul unei fiinţe umane care şi-a luat singură viaţa?

R.

— Sinucigaşii suferă mult după dezîncarnare; trăiesc aici şi acum în regiunea morţilor şi vor trebui să se întoarcă la o nouă matrice şi să se nască din nou în această vale a lacrimilor şi să moară contrar voinţei lor când vor ajunge din nou la vârsta la care s-au sinucis, poate în clipele în care sunt cei mai iluzionaţi de viaţă.

8.

— Este acelaşi lucru spiritul şi sufletul?

R.

— Un spirit este, un suflet se deţine. Sunt deci diferite.

9.

— Animalele şi plantele au suflet?

R.

— Da, au. Sufletele vegetale sunt cunoscute în toate legendele universale sub numele de Zâne etc.

Sufletele animalelor sunt făpturi inocente. Să ne amintim de cuvântul animal, dacă îi înlăturăm ultima literă «L», va rămâne scris astfel: ANIMA.

10.

— Există o judecată superioară după moarte şi cine o face?

R.

— După moarte trebuie să revizuim viaţa care tocmai a trecut; o retrăim în mod retrospectiv, cu inteligenţa şi cu inima.

O dată încheiată acea retrospecţie, atunci trebuie să ne prezentăm în faţa tribunalelor lui Dumnezeu, în faţa îngerilor Legii, numiţi printre Orientali: DOMNI AI KARMEI; ei ne vor judeca în funcţie de faptele noastre şi din acea judecată poate rezulta faptul că ne vom întoarce iar la o nouă matrice pentru a ne naşte din nou în această lume neîntârziat sau faptul că vom petrece o perioadă de vacanţă în lumile luminii şi ale fericirii sau în ultimul rând faptul că ne vom vedea obligaţi să intrăm în interiorul pământului unde se află lumile infernale cu toate suferinţele şi amărăciunile lor.

11.

— Când un copil moare la naştere, unde se

duce sufletul său?

R.

— Stă scris că sufletele copiilor intră în limb, regiunea morţilor, însă apoi vor intra iar într-o nouă matrice şi se vor naşte din nou în această lume.

12.

— Cărui fapt se datorează că ei mor la naştere?

R.

— Se datorează Legii destinului; părinţi care aveau nevoie să treacă prin acea dură lecţie, care în vieţi anterioare au fost cruzi cu fiii lor şi cu această suferinţă se îndreaptă, învaţă să iubească.

13.

— Slujbele care i se fac după deces îi servesc sufletului drept ajutor?

R.

— Orice ritual ajută sufletele defuncţilor, este clar că rugile rudelor duc consolare sufletelor morţilor.

Capitolul 2

DINCOLO DE MORMÂNT

1.

— De ce în clipa când mor unii plâng, alţii cântă şi alţii zâmbesc?

R.

— Această întrebare se împarte în trei părţi: în primul rând, stă scris că o persoană se naşte plângând şi moare plângând. În al doilea rând, există cazuri în care muribundul cântă amintindu-şi momente fericite din trecut şi în al treilea rând, obişnuiesc să surâdă (chiar dacă acesta nu e un lucru foarte obişnuit) probabil amintindu-şi scene simpatice din existenţa lor.

2.

— Cine ordonă sufletului să iasă din corp pentru a putea fi îngropat?

R.

— În clipele în care muribundul îşi dă ultima suflare, se prezintă la patul mortuar un înger al morţii; există legiuni întregi formate din aceştia.

Îngerul funerar taie cordonul argintiu sau firul vieţii care conectează sufletul cu corpul fizic.

Muribundul îl vede de obicei pe acel înger sub formă spectrală şi coasa cu care i se înfăţişează e cu siguranţă reală; amintitul instrument de lucru serveşte tocmai pentru ca acea zeitate să poată tăia firul existenţei.

3.

— Ce mănâncă şi cu ce plătesc defuncţii?

R.

— Aici în Mexic noi avem ziua morţilor, pe 2 noiembrie a fiecărui an. În acea zi oamenii vizitează cimitirul, pun lumânări aprinse pe morminte şi pun în farfurii, oale, pahare etc., acele alimente şi băuturi care îi plăceau cel mai mult dezîncarnatului când trăia. Este un obicei al multor oameni să mănânce apoi aceste resturi şi oricine are puţină sensibilitate Psihică, va putea observa că acelor mâncăruri le lipse şte principiul vital. Oamenii simpli cred, şi pe bună dreptate, că fiinţa iubită

dezîncarnată se alimentează cu acele bucate.

Este neîndoios faptul că realmente morţii mănâncă, nu partea fizică a alimentelor, ci alimentele lor am putea spune eterice, subtile, necunoscute pentru văzul fizic, dar perceptibile pentru clarviziune; nu trebuie să uităm că în orice aliment fizic există alimente eterice, uşor de asimilat pentru defuncţi. Dezîncarnaţii pot vizita un restaurant din lumea fizică, îi vor saluta pe cei vii şi subconştientul lor le va răspunde, vor cere mâncare şi este evident că Egoul intern al proprietarilor restaurantului va aduce la masă forme mentale asemănătoare cu mâncărurile şi alimentele care se consumă în local; dezîncarnatul aşezat în sala de mese va mânca din acele farfurioare subtile, făcute cu esenţă din lumea mentală şi va plăti cu moneda mentală, ieşind apoi din restaurant. În aceste condiţii este evident că morţii continuă să creadă că sunt vii şi asta o poate reliefa oricare persoană care îşi va fi dezvoltat clarviziunea şi alte facultăţi ale sufletului.

4.

— Unde locuiesc defuncţii?

R.

— Defuncţii trăiesc primele zile în casa unde au decedat sau în clinica sau spitalul unde au murit şi apoi, cum trebuie să-şi retrăiască viaţa prin care tocmai au trecut, este clar că vor trăi în acele locuri unde au locuit înainte.

5.

— Cum se îmbracă defuncţii?

R.

— Cum obişnuiau să se îmbrace fiind în viaţă; de obicei se îmbracă cu aceeaşi haină cu care au fost îngropaţi.

6.

— Ce distracţii au defuncţii?

R.

— E clar că beţivul va continua să meargă la cârciumi, cinefilul la cinema, jucătorul la casele de jocuri, femeia prostituată unde trăia şi libertinul la ele.

7.

— Ce soare îi luminează pe defuncţi?

R.

— Soarele care-i luminează pe cei vii este acelaşi care îi luminează pe morţi, doar că aceştia văd culorile dincolo de spectrul solar. Ei văd culorile pe care nu le percepe retina fizică a oamenilor muritori.

8.

— Defuncţii se îmbăiază şi cu ce apă?

R.

— Este evident că ei se îmbăiază cu aceeaşi apă cu care se îmbăiază cei vii, doar că ei utilizează apa celei de-a patra dimensiuni.

9.

— De ce există persoane care mor mai repede decât altele?

R.

— Fiindcă există oameni care se ataşează prea mult de lume şi e clar că nu vor să o părăsească şi zăbovesc agonizând ceasuri şi ceasuri.

10.

— Ce speranţă au defuncţii?

R.

— Acest fapt al speranţelor este foarte variat; depinde de calitatea mortului. Cea mai mare speranţă a unui avar, chiar şi după ce a murit, este să obţină mai multe bogăţii, căci are conştiinţa adormită; cea mai mare speranţă a unui bărbat îndrăgostit va fi aşadar să obţină femei care să-l adore, care să-l iubească, care să-l idolatrizeze; cea mai mare speranţă a unui om profund religios, va fi să intre în regiunile inefabile ale luminii etc. etc. etc.

11.

— Ce caută sufletul după ce abandonează corpul?

R.

— Sufletul caută ceea ce vrea; mama îşi caută fiul şi uneori se va face vizibilă; soţul o caută pe soţia sa, dacă o adora, iar cel care lasă comori îngropate le va căuta în locul unde şi-a lăsat bogăţiile etc.

12.

— Defuncţii au autorităţi ca în lumea fizică?

R.

— Autorităţi există în toate colţurile universului, atât la cei vii, cât şi la cei morţi, de exemplu, autorităţile sufletelor pierdute care trăiesc în Abis vor fi chiar demonii; autorităţile celor inefabili vor fi cei care se află deasupra lor pe scara ierarhiei, dar cum oamenii au conştiinţa adormită este evident

că ei continuă să respecte autorităţile care există în lumea fizică.

13.

— Cum văd morţii lumea celor vii?

R.

— Ei văd aceleaşi drumuri, aceleaşi oraşe şi pe oameni la fel ca şi cum ar fi vii.

14.

— De ce defunctul nu îşi dă seama că este mort?

R.

— Defunctul continuă să creadă că este viu

întrucât are conştiinţa adormită şi e mult de muncă să-i facem să creadă că deja nu mai aparţin lumii celor vii. Cum ei văd toate lucrurile absolut la fel cum le vedeau fiind în viaţă, este clar că nu bănuiesc că au murit.

15.

— La ce se dedică defuncţii?

R.

— Oamenii când au murit continuă să se ocupe cu acelea şi treburi ca atunci când trăiau, deoarece nu bănuiesc că au pierit.

16.

— Un defunct se poate deplasa unde vrea, aşa cum făcea fiind în viaţă?

R.

— Defuncţii au deplină libertate să se mişte în toate sferele spaţiului şi să viziteze toate locurile.

17.

— Cu ce lumină se iluminează defuncţii?

R.

— Ei se iluminează cu lumina astrală; acea

lumină este un foc desprins din LIMBUL soarelui şi fixat pe pământ prin forţa gravitaţiei şi prin greutatea atmosferei.

18.

— Se simte vreo durere când murim?

R.

— Moartea este dureroasă pentru tineri şi plăcută pentru bătrâni. Acest lucru se asemănă cu un fruct, când deja este copt cade de la sine, dar când este verde nu cade şi s-ar putea spune că suferă din cauza desprinderii.

19.

— După ce a murit o persoană îşi poate recunoaşte trupul în sicriu?

R.

— Îl pot vedea, dar nu îl recunosc căci cum au conştiinţa adormită niciodată nu cred că acela este propriul lor corp, şi cred că e vorba de corpul altei persoane.

20.

— Dacă persoana şi-ar da seama că a murit, s-ar putea întoarce să intre în corp înainte să-l

îngroape?

R.

— După ce va fi fost tăiat firul vieţii, deja nu mai e posibil să intre în corpul său; în acest caz, când persoana este conştientă că într-adevăr a murit deja, fie s-ar speria teribil, fie s-ar bucura, totul depinde de însuşirile morale ale defunctului.

21.

— Ce mângâiere primeşte sufletul când moare corpul?

R.

— Mângâierea dezîncarnaţilor este rugăciunea rudelor; trebuie să ne rugăm pentru cei morţi.

22.

— Pentru a muri, o persoană are ora, ziua şi minutul său fixat?

R.

— Orice persoană care vine în această lume primeşte un capital de valori vitale; când amintitul capital se termină survine moartea. Este bine să lămurim că putem să economisim acele valori şi să

ne prelungim viaţa. Aceia care nu ştiu să economisească valorile vitale se dezîncarnează mai repede.

23.

— Un defunct poate să-l ducă pe un viu în lumea morţilor?

R.

— Noi, Gnosticii învăţăm să ieşim din corpul fizic după voinţă, atunci putem vizita lumea morţilor; defuncţii de asemenea pot să ducă cu ei în anumite ocazii sufletele prietenilor lor; aceasta se întâmplă în special pe durata somnului, dar trebuie să se întoarcă în lumea fizică la trezirea din somnul normal; aceasta înseamnă că vizita în lumea morţilor se face în timpul somnului corpului.

24.

— În lumea defuncţilor există avioane, căruţe şi trenuri ca în lumea fizică?

R.

— Toate invenţiile care există în lumea fizică vin tocmai din regiunea morţilor; acele dispozitive

în fond sunt forme mentale pe care dezîncarnaţii le pot vedea, auzi, atinge şi palpa.

Capitolul 3
REÎNCARNAREA

1.

— Ce se înţelege prin reîncarnare?

R.

— Oamenii obişnuiţi înţeleg prin reîncarnare întoarcerea la o nouă matrice; asta înseamnă că noi ne putem reîntrupa într-un nou organism uman. Nu este de prisos să spunem că la întoarcere ne naştem şi existăm iar în aceeaşi formă şi în acelaşi mod trăit de noi în existenţa noastră prezentă.

2.

— De ce nu ne amintim nimic din vieţile noastre trecute?

R.

— Lumea nu-şi aminteşte vieţile anterioare pentru că are conştiinţa adormită; dacă ar avea-o

trezită e clar că şi-ar aminti vieţile lor trecute.

3.

— Cine sunt cei care se reîncarnează?

R.

— Atâta timp cât cineva are posibilitatea de a se salva, poate să se întoarcă la o nouă matrice şi să se îmbrace cu un nou corp fizic; însă când cazul este pierdut, când am devenit ticăloşi definitiv, când deja nicio pedeapsă nu se mai dovedeşte utilă, atunci este clar că nu ne mai întoarcem, nu ni se mai dă un corp nou şi intrăm în lumile infernale unde se aude doar plânsul şi scrâşnirea dinţilor.

4.

— Cum putem verifica faptul că ne întoarcem din nou în această lume?

R.

— Reîntoarcerea în această lume după moarte pentru unii este o teorie în plus, pentru alţii o dogmă, un hohot de râs, o superstiţie sau o credinţă; dar pentru aceia care ne amintim vieţile noastre trecute, reîntoarcerea este un fapt; asta

înseamnă că doar amintindu-ne existenţele anterioare vom putea dovedi cruda realitate a reîntrupării sau întoarcerea în această vale de lacrimi; însă, repetăm, este posibil să ne amintim vieţile trecute doar trezindu-ne conştiinţa.

5.

— Pentru ce venim din nou în această lume?

R.

— Noi ne întoarcem în această lume cu scopul de a deveni perfecţi, căci din nefericire suntem păcătoşi şi avem nevoie să punem capăt greşelilor noastre.

6.

— Ce este ceea ce se întoarce în lumea aceasta a fiinţelor umane?

R.

— Ceea ce se întoarce în această lume este sufletul decedatului.

7.

— Animalele şi plantele au de asemenea întoarcerea lor în această lume?

R.

— Sufletele plantelor şi ale animalelor şi ale pietrelor sunt elementalii naturii; şi ei se întorc în lume în mod continuu; de exemplu, dacă o plantă se usucă şi moare, elementalul vegetalului amintit renaşte în altă plantă; dacă un animal moare, elementalul acelei făpturi se întoarce într-un nou organism animal etc. etc. etc.

8.

— Există predestinarea?

R.

— Fiecare suflet este autorul propriului său destin; dacă cineva face un bine, primeşte aşadar noroc şi dacă face fapte rele, renaşte în această lume pentru a suferi şi a plăti tot ce datorează; acum vă veţi explica motivul pentru care unii se nasc în puf şi alţii în nenorocire.

9.

— Aş vrea să-mi amintesc vieţile trecute, dar cum am conştiinţa adormită, cum pot să o trezesc?

R.

— Urmând calea sfinţeniei, este drumul pentru a trezi conştiinţa. Puneţi capăt greşelilor

voastre, căiţi-vă de faptele voastre rele, deveniţi pur în gândire, cuvânt şi faptă; eu vă garantez dumneavoastră că atunci când veţi fi atins sfinţenia adevărată, conştiinţa voastră se va fi trezit.

10.

— De ce mulţi nu credem că am avut alte vieţi anterioare?

R.

— Unii oameni nu cred aceasta pur şi simplu pentru că nu-şi amintesc vieţile trecute şi în realitate nu şi le amintesc din cauza faptului că au conştiinţa total adormită.

11.

— Dumneavoastră domnule, vă amintiţi vieţile trecute, dumneavoastră vă este clar că există

reîncarnare?

R.

— E limpede că dacă nu mi-aş aminti vieţile anterioare nici n-aş îndrăzni să apăr cu atâta

înflăcărare doctrina reîncarnării; din fericire îmi amintesc cu deplină exactitate toate vieţile pe care le-am avut pe planeta Pământ.

12.

— De câte ori poate cineva să se reîncarneze în această viaţă?

R.

— Stă scris cu litere de aur în cartea vieţii că un om se întoarce în această lume de 108 ori.

13.

— De ce unele fiinţe umane ne reîncarnăm în bărbaţi şi altele în femei?

R.

— Totul depinde de evenimentele vieţii; câteodată trebuie să ne întoarcem în corp feminin şi alteori în corp masculin; aceasta e în acord cu faptele din vieţile noastre anterioare.

14.

— De ce se spune că dacă ne comportăm urât cu animalele, ne putem reîncarna în cal, câine sau pisică?

R.

— Sufletele pierdute pătrund în lumile infernale; acolo, cum spun cărţile sfinte, trec prin a doua moarte; după acea moarte sufletele condamnate se eliberează de orice pată; atunci se pot întoarce în această lume, evoluează ca elementali minerali urcând apoi la stadiul vegetal, apoi se reîntrupează în organisme animale şi mai târziu recuceresc stadiul uman pe care îl pierduseră altă dată; ajungând la aceste înălţimi li se acordă din nou 108 vieţi, cu scopul de a deveni perfecte; însă dacă eşuează iar, se repetă din nou acelaşi proces.

15.

— Cărui fapt se datorează că aflându-se într-un anumit loc, cineva are senzaţia că deja îl cunoaşte aşa de bine încât poate furniza date şi adresa acelui loc?

R.

— Acest fenomen se datorează faptului că în vieţi anterioare am mai fost în acel loc.

16.

— Câte ocazii avem de a ne reîncarna în

fiinţă umană, câte în animal, câte în vegetal şi câte în mineral?

R.

— Reîntoarcerea în fiinţe umane este deja calculată cum se cuvine, de 108 ori, dar reîntoarcerea în organisme vegetale sau animale sau pur şi simplu ca elementali minerali, nu are un număr exact.

17.

— Este posibil să se treacă din regnul vegetal în cel uman sau din cel animal în cel mineral?

R.

— Din regnul vegetal se trece în cel uman, dar prin intermediul celui animal; asta înseamnă că nu putem trece peste un regn întrucât natura nu face salturi. Dacă elementalul animal degenerează atunci involuează, dă înapoi, până în stadiul mineral trecând înainte fireşte prin stadiul vegetal.

18.

— În care dimensiune se găsesc aşa-numiţii elementali ai vegetalelor şi mineralelor?

R.

— Făpturile elementale trăiesc în cea de-a patra dimensiune a naturii.

19.

— Suntem aceleaşi fiinţe umane din timpuri străvechi, cele care ne reîncarnăm, sau unele dispar definitiv?

R.

— Omenirea actuală este foarte bătrână; se reîntoarce în această lume de acum milioane de ani.

20.

— De cât timp are nevoie o fiinţă umană după ce moare pentru ca să i se dea din nou un corp?

R.

— Asta depinde de destinul fiecăruia; unii renasc imediat şi alţii zăbovesc mult timp pentru a se întoarce.

21.

— Un student care va fi început să-şi trezească conştiinţa, când moare îşi poate da seama de procesul reîncarnării?

R.

— Cine îşi trezeşte conştiinţa nu are nevoie să aştepte momentul morţii pentru a-şi aminti vieţile trecute; şi le poate aminti fiind în viaţă, aici şi acum.

22.

— Gnoza consideră drept faptul că milioane de fiinţe umane trăiesc în cea mai deplină ignoranţă cu privire la evoluţie, reîncarnare, realizare şi trezirea conştiinţei?

R.

— Noi, Gnosticii considerăm nedrept faptul că nu există destui predicatori sau mai bine am spune misionari în număr mare, pentru a duce învăţăturile peste tot; însă nu suntem vinovaţi pentru toate

acestea; ceea ce se întâmplă este că unicul lucru de care este interesată omenirea este să se distreze, să facă rost de bani, să se dedice plăcerilor; dacă lumea ar fi mai înţelegătoare, s-ar preocupa de aceste învăţături şi le-ar divulga.

23.

— Ce este cea de-a doua moarte şi ce are de-a face cu reîncarnarea?

R.

— Cea de-a doua moarte marchează sfârşitul pasiunilor noastre animalice în lumile infernale; aceasta înseamnă că la final cei condamnaţi, cei pierduţi, ajung la puritatea originară şi când se întâmplă asta ies din abisurile infernale, care există în adâncul pământului. Atunci, cum am mai spus deja, aceste suflete evoluează din nou începând de la piatră până la om.

24.

— Când va fi posibil ca umanitatea să poată înţelege motivul reîncarnărilor?

R.

— Umanitatea va putea înţelege motivul reîncarnării doar când va obţine trezirea conştiinţei.

25.

— De ce oamenii se nasc şi mor şi repetă din nou aceea şi placă?

R.

— De bună seamă oamenii repetă, cum spuneţi dumneavoastră, aceeaşi placă, vreau să mă refer la

Legea Recurenţei. În fiecare viaţă repetăm din nou tot ceea ce am făcut în cea anterioară, însă suferim consecinţele lucrurilor bune şi ale celor rele pe care le-am făcut în viaţa trecută; acesta este un cerc vicios, repetare de drame, scene, iubiri, întâlniri cu aceleaşi persoane etc. etc. etc.

26.

— Cum să facem să ieşim din atâta repetiţie?

R.

— Doar sanctificându-ne putem să ne eliberăm de Legea Recurenţei.

27.

— Cine ne trimite să luăm din nou corp fizic?

R.

— În această lume ne trimit îngerii destinului; ei au notate în cărţile lor faptele noastre bune şi rele.

28.

— Dacă după ce a murit corpul, sufletul se duce în cer, cum spun multe religii, de ce nu rămâne mai bine acolo?

R.

— Cerul este un premiu şi o recompensă pentru faptele noastre bune, însă când se sfârşeşte recompensa, atunci e clar că trebuie să ne întoarcem în această lume.

29.

— Este adevărat că există infern?

R.

— Infernul cu flăcări, acea vale cu tăciuni încinşi şi diavoli cu furci, este un simbol care corespunde unei realităţi înspăimântătoare; există lumile infernale, lumi inferioare, regiuni de amărăciuni în adâncul planetei Pământ; în acele abisuri trăiesc sufletele pierdute.

30.

— Dacă unele suflete merg în iad, cum putem face ca să ne eliberăm de acele flăcări?

R.

— Să predăm doctrina acelor suflete este datoria noastră şi ar fi nedrept, cum am mai spus deja la o altă întrebare anterioară, să nu se predice învăţătura în toate regiunile lumii.

31.

— Este adevărat că sufletele cad într-un puţ plin de flăcări şi nu se ard?

R.

— În adâncul pământului există focul şi apa; sufletele eşuate se identifică cu aceste elemente ale naturii şi suferă; însă focul nu poate să le ardă, nici apa să le înece întrucât sufletele sunt încorporale, subtile. Privită dintr-un alt unghi, această chestiune a flăcărilor, vreau să vă spun dumneavoastră că acele flame sau focuri simbolizează pasiunile noastre animalice.

32.

— Cine a văzut acele flăcări şi şi-a dat seama că acolo se aflau sufletele?

R.

— Orice persoană inteligentă ştie că înăuntrul pământului există focul lichid. Aşa indică

vulcanii; nu este nevoie să fii înţelept ca să vezi flăcările; oricine le poate vedea în cratere amestecate cu lave şi gaze inflamabile.

33.

— Ce este regiunea purgatorială?

R.

— Religiile vorbesc despre purgatoriu şi regiunea purgatorială; în realitate există zone moleculare inferioare şi scufundate situate dincolo de cea de-a patra dimensiune. În acele zone multe suflete care aspiră la lumină se purifică eliminându-şi păcatele.

34.

— Este adevărat că cineva poate să scape de infern crezând în Dumnezeu?

R.

— Multe persoane cred în Dumnezeu şi totuşi nu scapă de infern; dacă cineva vrea să scape de regiunea tenebrelor trebuie să devină sfânt.

35.

— Este adevărat că o persoană învăţând

capitolele Bibliei pe dinafară se eliberează de infern?

R.

— În infernuri există multe persoane care ştiu Biblia pe dinafară în cele mai mici amănunte.

36.

— Ar putea cineva să se salveze doar crezând în ceea ce este scris în Biblie?

R.

— Credinţa fără fapte este credinţă moartă; avem nevoie de Credinţă vie şi aceasta trebuie să se fundamenteze pe fapte bune. Este urgent să trăim în acord cu învăţăturile Domnului Nostru Iisus

Cristos.

37.

— Este o obligaţie să ne reîncarnăm?

R.

— Atâta timp cât nu ajungem la perfecţiune, îngerii destinului ne vor trimite în această lume.

38.

— Reîncarnarea este favorabilă pentru a plăti

faptele noastre rele?

R.

— Toate suferinţele pe care le avem în această lume se datorează faptelor rele din vieţile noastre anterioare.

39.

— Totdeauna ne întoarcem în aceeaşi familie?

R.

— Eul continuă în propria lui sămânţă; asta înseamnă că continuăm în descendenţii noştri, adică, ne întoarcem în aceeaşi familie.

Capitolul 4
LEGEA KARMEI

1.

— Ce i se poate răspunde profanului când, vorbindu-i-se de reîntoarcere, spune că nu poate să creadă în ea, întrucât nimeni nu s-a dus şi nu s-a întors pentru a povesti ceea ce a văzut?

R.

— Zilele se duc şi vin; serii se întorc la punctul lor de plecare după mii de ani; anii se reîntorc iar şi iar; cele patru anotimpuri primăvara, vara, toamna şi iarna întotdeauna se reîntorc astfel că nu este nevoie să credem în reîntoarcere, fiindcă este atât de evidentă că toată lumea o vede în fiecare zi; tot aşa sufletele se reîntorc, se întorc în această lume; asta e o lege care există în tot ceea ce este creat.

2.

— Cum putem demonstra existenţa reîntoarcerii?

R.

— Trezindu-ne conştiinţa putem evidenţia cu toţii legea eternei reîntoarceri. Noi avem sisteme, metode de a trezi conştiinţa; persoana care este trezită îşi poate aminti toate vieţile sale trecute.

Pentru cine îşi aminteşte vieţile trecute, legea eternei reîntoarceri este un fapt.

3.

— De ce există unele persoane care fiind bine pregătite, şi care muncesc mult şi luptă pentru a

cuceri o poziţie, nu o obţin şi în schimb altele cu mai puţină pregătire şi efort obţin rezultatul dorit?

R.

— Totul depinde de Legea KARMEI. Acest cuvânt (Karma) înseamnă acţiune şi consecinţă. Dacă în vieţile trecute am făcut mult bine, atunci triumfăm cu fericire în viaţa prezentă; însă dacă în vieţile trecute am făcut rău, atunci eşuăm în viaţa noastră actuală.

4.

— De ce există familii care oricât s-ar forţa, nu reuşesc să aibă prieteni pe nicăieri şi pentru alţii este atât de uşor să-i câştige oriunde se duc?

R.

— În vieţile anterioare am avut mulţi prieteni şi duşmani; reîntorcându-ne sau întorcându-ne în această lume, ne reîntâlnim cu acele prietenii sau cu acei adversari şi atunci totul se repetă aşa cum s-a întâmplat; însă există de asemenea oameni dificili cărora nu le place să aibă prieteni, Mizantropi am putea spune, oameni care se ascund, care se îndepărtează, care se separă de

societate, solitari din fire şi din instinct.

Când asemenea oameni se reîntorc în această lume de obicei sunt singuri, nimeni nu-i simpatizează. În schimb există alte persoane care în vieţi trecute au ştiut să-şi îndeplinească datoriile faţă de societate, faţă de lume şi chiar au lucrat în favoarea semenilor lor; e logic că reîntorcându-se în această lume se văd înconjurate de acele suflete care în trecut sau în vieţi trecute au făcut parte din anturajul lor şi atunci se bucură, cum e şi firesc, de multă simpatie.

5.

— Cărui fapt se datorează că unele stăpâne ale casei nu găsesc niciodată pe cineva ca să le ajute cu fidelitate chiar dacă îşi tratează bine servitorii şi altora în schimb toţi le sunt fideli?

R.

— Acele stăpâne ale casei care nu se bucură de servitori fideli şi sinceri, au fost în vieţi anterioare despote, crude cu slugile lor şi acum nu

găsesc de fapt pe cineva ca să le servească, căci ele n-au ştiut niciodată să servească în trecut şi asta este consecinţa lor.

6.

— De ce există persoane care de când se nasc muncesc fără odihnă până ce mor, ca şi cum ar ispăşi o condamnare, în schimb altele trăiesc bine fără atâta muncă.

R.

— Asta se datorează LEGII KARMEI; persoanele care muncesc în mod excesiv şi nu progresează, în vieţile trecute i-au făcut pe alţii să muncească mult, exploatându-şi supuşii în mod nemilos şi acum suferă consecinţa muncind inutil, căci nu progresează.

7.

— Fiul meu s-a căsătorit şi i-a mers extrem de rău; întreprinderile unde lucra el dădeau faliment; a solicitat un împrumut de la bancă pentru a face o afacere şi a fost un fiasco; tot ce începea el eşua; a trebuit să divorţeze de soţia lui din cauza atâtor neplăceri pe care le aveau; după

un anumit timp s-a căsătorit din nou şi acel bărbat căruia nu i-a mai lipsit decât să ceară de pomană, acuma este foarte bine şi pe zi ce trece succesul îi este în creştere; cărui fapt se datorează asta?

R.

— Există trei legături matrimoniale: prima Karmică, a doua Dharmică şi a treia Cosmică; prima e de durere, mizerie, foame, goliciune, dizgraţie; a doua e de succes, bucurie, iubire, progres economic etc.; iar a treia este doar pentru sufletele alese, pure, sfinte şi atrage, cum e firesc, fericirea inepuizabilă.

Despre cazul de care mă întrebaţi dumneavoastră, trebuie să vă spun că aparţine primului tip din aceste trei stări matrimoniale (cel Karmic). Fără îndoială că fiul dumneavoastră şi prima lui soţie au suferit nespus, plătind faptele rele din vieţile lor anterioare; e clar că ei în vieţi trecute au fost deopotrivă soţ şi soţie, însă au făcut mult rău; n-au ştiut să trăiască şi rezultatul a fost durerea. Noua căsătorie a fiului vostru a fost bună din punct de vedere economic; o putem

cataloga ca norocoasă, Dharmică am putea spune, rezultat al faptelor bune din vieţi anterioare; a doua soţie de asemenea a trăit cu el în vieţi trecute şi cum cu ea a respectat o conduită mai bună, rezultatul este că acum i-a schimbat soarta, i-a îmbunătăţit viaţa, asta e tot.

8.

— Fiul meu e bolnav de cinci ani, am cheltuit mult pe doctori şi nu îi găsesc cauza exactă a acesteia; unii ne spun că poate e un şoc nervos, căci a fost un băiat destul de inteligent în studiile sale; alţii presupun că a fost victima unor munci de vrăjitorie; dumneavoastră ce părere aveţi?

R.

— Fără doar şi poate se remarcă cu deplină claritate evidentă o pedeapsă, o Karmă mentală pentru proasta folosire a minţii în vieţi anterioare. Dacă dumneavoastră vreţi ca fiul vostru să se însănătoşească, luptaţi pentru însănătoşirea altor bolnavi mintali, cu scopul de a schimba cauza originară; amintiţi-vă că doar modificând cauza se modifică efectul; din nenorocire bolnavii au o

tendinţă marcată de a se închide înăuntrul propriului lor cerc; rareori în viaţă se vede cazul în care un bolnav se preocupă pentru vindecarea altor bolnavi; dacă cineva face aceasta e clar că se însănătoşeşte de propriile sale dureri; eu vă sfătuiesc din moment ce în acest caz precis, fiul vostru n-ar putea să se dedice vindecării altora, să o faceţi dumneavoastră în numele lui; nu uitaţi de faptele caritabile; preocupaţi-vă de sănătatea tuturor bolnavilor mintali pe care-i găsiţi în cale; faceţi bine cu

nemiluita. Nu uitaţi de asemenea că în lumea invizibilă există Maeştrii foarte înţelepţi care vă pot ajuta în acest caz concret al fiului dumneavoastră; vreau să mă refer acum în mod specific la gloriosul ÎNGER ADONAÍ, îngerul luminii şi al bucuriei. Acest Maestru este foarte înţelept şi dacă dumneavoastră vă concentraţi intens rugându-l în numele lui Cristos să vă însănătoşească fiul, sunt complet sigur că în niciun fel nu ar refuza să se facă această operă de

caritate; însă nu uitaţi

«Dumnezeu îţi dă, dar nu-ţi bagă-n traistă»; imploraţi şi faceţi bine cu nemiluita: acesta este drumul.

9.

— Am avut ocazia să asist la o căsătorie în Santa Martha, Columbia; aveau o afacere foarte mare şi dintr-un moment într-altul a luat foc; de atunci domnul s-a îmbolnăvit şi a murit de tuberculoză; după 20 de ani am aflat că soţia lui era pe punctul de a muri tot de tuberculoză; cărui fapt s-ar datora asta?

R.

— Este bine să ştiţi că tuberculoza se datorează lipsei de religiozitate în vieţile anterioare, materialismului, vieţii lipsită de devoţiune şi lipsită de iubire faţă de Dumnezeu; dacă domnul a murit de tuberculoză, atunci aceasta este cauza şi dacă şi-a pierdut bunurile, e clar că a pus capăt proprietăţilor altor persoane în viaţa sa anterioară. A dat foc şi i s-a dat foc, a păgubit şi a fost păgubit; aceasta se numeşte

Karmă, pedeapsă. Pe soţie, tuberculoza nu a ajuns să o afecteze complet fiindcă lipsa de religiozitate în vieţile anterioare nu a fost într-atât de cumplită; a avut ceva vag de spiritualitate.

10.

— Am un fiu foarte bun care muncea şi tot ce câştiga îmi dădea mie; dar s-a îndrăgostit de o femeie în vârstă, prietenă de-a mea, care avea trei copii cu un domn căsătorit; a trăit împreună cu ea fără să se căsătorească şi chiar în ciuda faptului că el lucra nu-i ajungeau banii, într-atât încât a apelat la mine, cerându-mi o groază de bani spunându-mi că va începe o afacere, lucru pe care nu l-a făcut nicicând dar, când s-a terminat ceea ce i-am dat, doamna l-a părăsit; acum trăieşte singur, munceşte, dar el este complet ruinat; cărui fapt se datorează asta?

R.

— Cu ochiul liber se remarcă adulterul cu toate consecinţele sale dureroase: pierdere de bani, situaţie proastă, suferinţe morale intensive etc. etc. etc.; acesta este rezultatul greşelii.

11.

— Aş vrea să mă informaţi dacă situaţia lui s-ar putea îmbunătăţi?

R.

— Dacă pe un taler al balanţei cosmice punem acţiunile bune şi pe celălalt cele rele, iar acestea din urmă cântăresc mai mult, este clar că balanţa se va înclina în defavoarea noastră, producându-ne amărăciuni; însă dacă punem fapte bune pe talerul binelui, putem înclina balanţa în favoarea noastră; atunci soarta noastră se va îmbunătăţi notabil. Dacă acel fiu al dumneavoastră se dedică să facă binele, soarta lui se va îmbunătăţi.

12.

— Am un fiu de douăzeci de ani, care de doi ani nu vrea să trăiască în familie, ci în casa prietenelor mele; nu a vrut nici să studieze, nici să muncească; vine timp de o lună acasă, se simte fericit pentru câteva zile şi apoi începe să se certe cu toţi; atunci pleacă iar de acasă; aş vrea să-mi spuneţi dumneavoastră cărui fapt se datorează

asta?

R.

— Acel fiu v-a creat doar probleme. Este clar că rezultatul dezordinii va fi durerea. Fără îndoială că el nu ştie şi nici nu vrea să înveţe să trăiască; însă trebuie tratat cât mai bine posibil cu infinită răbdare şi dragoste. Fără îndoială că în viitor va avea mari rătăciri cu consecinţe amare. Atunci va începe să înţeleagă necesitatea de a face ordine în viaţa sa.

Capitolul 5
FANTOME

1.

— Dumneavoastră aţi văzut vreodată vreo fantomă?

R.

— Unele persoane cred în fantome, altele se îndoiesc şi în ultimul rând există unele persoane care îşi bat joc. Eu nu am nevoie să cred, nici să mă îndoiesc, nici să râd, pentru mine fantomele

sunt un fapt.

2.

— Dumneavoastră ştiţi, le-aţi văzut?

R.

— Prietene: nu este în zadar să vă relatez un caz foarte interesant; eram încă foarte tânăr şi ea se numea Angela; logodnică într-adevăr foarte deosebită, azi e deja moartă. Într-o anumită zi, când încă era în viaţă, m-am hotărât să mă retrag fără să-mi iau rămas bun. M-am dus spre coastele Atlanticului şi a trebuit să stau în casa unei doamne în vârstă, femeie nobilă care nu mi-a refuzat ospitalitatea. Mia stabilit camera chiar înăuntrul salonului, a cărui uşă dădea direct în stradă. Patul meu era un pat de campanie din pânză de vele complet tropical şi cum erau mulţi ţânţari etc., m-am protejat cu un baldachin foarte fin şi transparent.

Într-o noapte stăteam întins în patul meu moţăind, când deodată cineva a bătut ritmic de trei ori la uşa mea; în clipa în care m-am sculat ca să mă ridic şi să ies la uşă, am simţit două mâini

pătrunzând prin baldachinul meu; acestea s-au apropiat periculos de mine mângâindu-mi chipul. Dar lucrurile nu s-au oprit aici: în afară de acele mâini a apărut o fantomă umană întreagă cu înfăţişarea desluşită a acelei logodnice care în mod sincer nu mă interesa. Plângea mâhnita fantomă, spunându-mi fraze ca acestea: ingratule, te-ai retras fără să-ţi iei rămas bun de la mine şi eu care te iubeam atât de mult şi te adoram din toată inima! etc. etc. etc. Şi alte cele.

Am vrut să vorbesc, însă totul a fost inutil deoarece mi s-a împleticit limba; atunci în gând i-am ordonat acelei fantome să se retragă imediat.

Alte tânguiri, alte reproşuri, iar pe urmă spuse: plec aşadar, şi se îndepărtă încetişor, încetişor; însă când eu am văzut că stafia aceea pleca, mi s-a ivit în minte un gând nou, o idee deosebită; mi-am spus mie însumi: acesta este momentul să aflu ce este o fantomă, din ce este făcută, ce are real.

Este evident că gândind astfel, în acest mod, teama a dispărut din mine şi mi s-a dezlegat

limba; atunci am putut vorbi şi i-am ordonat fantomei astfel: nu, nu plecaţi, întoarceţi-vă, trebuie să stau de vorbă cu dumneavoastră; fantoma răspunse: bine, mă întorc, aşadar e în regulă; nu e de prisos să afirm că vorba a fost însoţită de faptă şi fantoma a venit iar spre mine.

Primul lucru pe care l-am făcut a fost să-mi examinez propriile facultăţi pentru a proba dacă funcţionau în mod corect. Nu sunt beat, mi-am spus, nu sunt hipnotizat, nu sunt victima nici unei halucinaţii, cele cinci simţuri ale mele sunt corecte, nu am de ce să mă îndoiesc.

O dată ce am putut verifica buna funcţionare a celor cinci simţuri ale mele, am început atunci să examinez fantoma.

Daţi-mi mâna, i-am spus stafiei; e evident că aceasta nu mi-a refuzat cerinţa şi mi-a întins dreapta sa; am luat braţul bizarei siluete pe care o aveam în faţa mea şi am putut observa o funcţionare ritmică normală ca şi cum ar fi avut inimă. I-am ascultat ficatul, splina etc., şi totul funcţiona corect; dar calitatea acelei materii părea

mai degrabă ca o protoplasmă, substanţă gelatinoasă uneori asemănătoare la pipăit cu Vinilul; examinarea aceea am făcut-o la lumina unui bec aprins cum trebuie şi a durat cam o jumătate de oră.

Apoi am poftit fantoma să plece spunând: puteţi să vă retrageţi, sunt mulţumit cu examinarea şi

fantoma făcând numeroase reproşuri s-a retras plângând amarnic.

După câteva momente stăpâna casei bătu la uşă; credea că nu i-am respectat casa; a venit spunându-mi că îmi oferise ospitalitate doar mie şi că se mira de faptul că băgam femei în cameră.

Scuzaţi-mă, doamnă, a fost răspunsul meu; eu n-am adus nicio femeie aici, m-a vizitat o fantomă şi atâta tot (bineînţeles că i-am istorisit povestea). Acea doamnă a rămas convinsă şi s-a cutremurat teribil când a perceput un frig înspăimântător înăuntrul camerei şi în plină climă caldă; asta i-a confirmat veridicitatea relatării

mele.

Eu am notat ziua, data şi ora întâmplării şi mai târziu când m-am întâlnit cu acea logodnică i-am relatat povestea.

Ea s-a limitat să-mi spună că în acea noapte şi la acea oră citată de mine, dormea şi visa că se afla într-un loc de pe coastă şi că stătea de vorbă cu mine într-o cameră asemănătoare unui salon.

E clar, îmi spusei; doamna s-a culcat gândindu-se la mine şi fantoma ei m-a vizitat.

Ciudat a fost faptul că după câteva luni acea doamnă a murit şi într-o noapte, odihnindu-mă în patul meu, s-a repetat fenomenul, însă de data asta acea fantomă s-a hotărât să se culce lângă mine, plină de tandreţe şi de afecţiune; cum acest fapt devenea destul de urât, nu mi-a rămas altă soluţie decât să-i ordon în mod foarte sever să se retragă pentru totdeauna şi să nu mă mai deranjeze niciodată în viaţă; fantoma aşa a făcut şi nu s-a mai întors niciodată.

3.

— Foarte interesantă relatarea

dumneavoastră, domnule, aţi vrea să ne povestiţi un alt caz asemănător?

R.

— Cu multă plăcere, prietene: odată a sosit în oraş o biată femeie tânără, într-o situaţie economică foarte rea; era vorba de o fată cinstită şi mi-a cerut de lucru.

N-am avut nimic împotrivă să-i dau de lucru ca servitoare în casă şi ea s-a dovedit a fi foarte harnică; din nenorocire după câteva zile în care a muncit în casă, au apărut o serie de fenomene Psihice extraordinare, care nu le-au tulburat numai pe rudele mele, ci şi pe oamenii din vecinătate.

În prezenţa ei farfuriile s-au ridicau în aer pentru a se izbi de podea şi a se transforma în cioburi; mesele, scaunele, dansau singure şi cădeau pietre înăuntrul domiciliului nostru.

Nu se dovedea foarte plăcut pentru noi faptul că, tocmai în clipele în care mâncam, în alimente picau pietre, pământ etc. etc. etc.

Tânăra aceea avea pe mâna sa dreaptă un

inel misterios cu o inscripţie care ad litteram spunea aşa:

amintire de la prietenul tău LUZBEL.

Cel mai interesant este că deşi acea femeie era în dizgraţie (economic vorbind) nu înceta să primească de la prietenul amintit nişte monede care să-i ajungă să mănânce; acei bani veneau prin aer şi ea îi culegea pur şi simplu.

Fata povestea că deja amintitul său prieten îi spunea că trăia în mare şi că voia să o ducă pe fundul oceanului.

De multe ori am făcut conjurări pentru a-l îndepărta pe camaradul ei invizibil, însă acesta revenea cu mai multă forţă, întorcându-se la isprăvile sale şi oamenii, cum e firesc, nu încetau să se alarmeze. Unii tineri se îndrăgosteau de ea, însă când încercau să se apropie de doamna lor, ploua cu pietre peste ei şi cutremuraţi fugeau îngroziţi.

Mai târziu, acea fată s-a îndepărtat de toate acele împrejurimi ale oraşului; ce s-a ales de ea? nu ştim; ceea ce într-adevăr am putut constata e

că aşa-zisul său prieten Luzbel era pur şi simplu un elemental al oceanului. Fără îndoială că ea avea mult din natura unui elemental; aşa ne-o spuneau ochii ei, privirile ei, corpul ei, felul de a fi etc.

Capitolul 6
ÎNTÂMPLĂRI UMANE

1.

— Vă voi relata un caz care mi s-a întâmplat acum câţiva ani. Am părăsit casa în care am trăit vreme de unsprezece ani şi în care am dus-o destul de rău; cum rămăseseră câteva lucruri, mătuşa mea şi cu mine ne-am întors după puţine zile; când am intrat, imediat ne-a venit un miros de cadavru putred; cum casa rămăsese pe de-a-ntregul curată, am urcat curioasă la etajul de sus pentru a verifica şi am intrat într-unul dintre dormitoare, văzând în locul unde era unul dintre paturi o groapă profundă ca şi cum urmau să pună un sicriu; am ţipat şi auzind asta, mătuşa mea a

urcat; văzându-mă atât de înspăimântată, am ieşit de-ndată de acolo, întorcându-ne la casa în care locuiam.

De atunci am început să nu mai am poftă de mâncare; mâncam din ce în ce mai puţin până ce a venit momentul în care nu puteam înghiţi niciun aliment; în două luni am slăbit 20 de kilograme; au trebuit să mă interneze într-un sanatoriu şi m-au examinat toţi specialiştii, niciunul nu-şi dădea seama ce aveam şi eram pe moarte, cu o durere în stomac care nu mă lăsa niciun minut; medicamente, mâncare, nu puteam înghiţi nimic; totul trebuia să fie injectat.

La opt zile după ce m-am internat, am intrat în stare de comă; medicii s-au descurajat în legătură cu însănătoşirea; au pronosticat că era cancer şi corpul meu în realitate emana mirosul corpului canceros; au vrut să mă opereze şi rudele mele n-au permis asta; vedeam mereu lângă mine un medic cu halat alb, necunoscut pentru mine şi pentru rudele mele, căci nu exista în lumea fizică.

Acel medic, invizibil pentru toţi cu excepţia

mea, m-a reanimat şi a promis că mă va însănătoşi. Cu siguranţă promisiunea s-a îndeplinit şi am fost vindecată în mod miraculos.

Când doctorii m-au operat cu scopul de a găsi cauza causorum a bolii mele, cu uimire au descoperit că eram complet sănătoasă; presupusul cancer nu exista.

Aţi putea să-mi spuneţi dumneavoastră ce s-a întâmplat?

Care a fost motivul acestei boli? Aceasta a fost întotdeauna o enigmă pentru mine.

R.

— Cu cea mai mare plăcere voi răspunde întrebării voastre. Permiteţi-mi să vă spun, domnişoară, că în existenţa voastră trecută petrecută tocmai aici în oraşul capitală a Mexicului, dumneavoastră aţi comis un act de Magie Neagră contra unei alte persoane, producându-i moartea şi rezultatul a fost boala voastră misterioasă. Dacă v-aţi însănătoşit, dacă n-aţi murit, aceasta se datorează faptelor bune care au permis să se diminueze Karma voastră. Aţi fost

asistată de bună seamă de un medic invizibil şi pentru aceasta dumneavoastră trebuie să fiţi nespus de recunoscătoare.

2.

— Din prima căsătorie a tatălui meu am fost trei; când fratele meu mai mare avea un an, l-au luat de la mama mea; după aceea când eu aveam 5 ani, mama mea m-a încredinţat tatălui meu, care trăia cu mama lui şi cu fratele meu mai mare.

Pe durata întregii mele copilării, niciodată nu m-am bucurat de dragostea nici unuia din ei, căci cum bunicuţa mea mă ura atât, ei ca să n-o necăjească nu mă băgau în seamă.

De mama mea n-am ştiut nicicând dacă trăia, până când am avut 15 ani; ea într-adevăr mi-a dăruit afecţiune până ce a murit, acum 10 ani.

Aş vrea să-mi spuneţi dumneavoastră de ce nu am putut dobândi fericirea şi dragostea unui bărbat şi cărui fapt s-a datorat ura atât de mare din partea bunicii mele?

R.

— În reversul medaliei relatării

dumneavoastră veţi avea răspunsul. Este evident că toate aceste fapte din viaţa voastră sunt o repetiţie a existenţei trecute în care dumneavoastră în loc să fiţi victima, aţi fost călăul. Aceia care astăzi v-au pricinuit atâtea dureri au fost în trecut victimele voastre; asta-i

totul. Amintiţi-vă că Legea Karmei este balanţa fidelă a tuturor cazurilor noastre; nu poate exista efect fără cauză, nici cauză fără efect. Dumneavoastră aţi cules consecinţele propriilor acţiuni. Dacă v-aţi aminti viaţa anterioară sau vieţile anterioare, aţi putea verifica realitatea cuvintelor mele.

3.

— Aţi putea dumneavoastră să-mi explicaţi de ce în viaţă nu găsesc o dragoste în ciuda faptului că mi-o doresc mult?

R.

— Bazându-ne pe legea acţiunii şi consecinţei, culegem ceea ce semănăm; drept consecinţă logică vedem că dumneavoastră aţi

semănat trăsnete şi aţi cules furtuni.

4.

— Aţi vrea dumneavoastră să ne relataţi un caz concret de boală cauzată de acţiunile rele din vieţi anterioare?

R.

— Cu cea mai mare plăcere. În reîncarnarea mea trecută am cunoscut cazul unui bandit care a fost împuşcat; asta s-a întâmplat pe un drum; tâlharul era numit cu porecla de «RÂNDUNICA» şi a căzut în mâinile justiţiei; a fost legat de un copac şi i s-a aplicat pedeapsa capitală.

Mult după aceea acel bărbat s-a născut din nou într-un corp feminin. Într-o zi oarecare părinţii săi mi-au solicitat ajutorul. O domnişoară foarte distinsă înăuntrul căreia era încarnat sufletul

Rândunicii, făcea spume la gură, se zvârcolea groaznic şi ţipa plină de spaimă pronunţând fraze precum următoarele: vine deja poliţia după mine; spun că sunt un hoţ, un tâlhar de drumul mare; mă ţin legat de acest copac şi mă vor împuşca.

Aceste ultime cuvinte erau mereu însoţite de mişcări ale mâinilor şi de eforturi ca şi cum ar fi vrut să dezlege noduri invizibile, corzi ciudate.

Investigaţiile noastre ne-au permis să ştim cazul concret; era vorba deci de o repetiţie mentală a episodului final din viaţa anterioară a acestui suflet care acum era încarnat în corp de femeie.

Psihiatrii au eşuat în mod categoric; n-au obţinut vindecarea.

Noi a trebuit să apelăm la anumite conjurări magice şi rezultatul a fost uimitor, bolnava s-a însănătoşit radical. Fără îndoială că am fost asistaţi de puterea divină a Spiritului Sfânt.

5.

— Trăiam într-o casă cu numărul treisprezece la uşă şi eram treisprezece în familie; în decursul a unsprezece ani în acea casă n-au fost decât boli şi mizerie.

Aţi putea dumneavoastră să ne spuneţi cărui fapt s-a datorat asta?

R.

— Cu cea mai mare plăcere că voi răspunde la întrebare, distinsă domnişoară. Amintiţi-vă de călătoria navei cosmice Apollo 13; a fost un eşec total, s-a amânat planul de cucerire a spaţiului pentru Statele Unite, au fost pe punctul de a pieri cei trei membri ai echipajului etc. Îmi vine în memorie în aceste clipe amintirea unei nopţi de Anul Nou. Treisprezece persoane ne aflam reunite în jurul unei mese; atunci, în plin banchet am spus invitaţilor: unul din cei treisprezece care suntem aici reuniţi va muri foarte curând.

Acea profeţie s-a îndeplinit câteva luni după aceea, când a decedat într-adevăr unul din acei invitaţi.

Să nu vă miraţi, deci, din cauza fatidicului treisprezece; acel număr este moarte, fatalitate, tragedie, durere; însă de asemenea treisprezecele aduce noi situaţii, căci moartea şi viaţa sunt intim relaţionate; e clar că dumneavoastră plăteaţi o Karmă groaznică. Asta-i tot.

6.

— Aţi putea să-mi spuneţi dumneavoastră de

ce întotdeauna am eşuat în dragoste; când am fost pe punctul de a obţine fericirea îmi scapă din mână; chiar în ciuda faptului că întotdeauna spun că mă iubesc, se îndepărtează de mine pentru a se căsători cu alta?

R.

— Cu cea mai mare plăcere că voi răspunde la întrebare, distinsă doamnă. Este clar că problema dumneavoastră n-ar putea fi înţeleasă cum se cuvine dacă ignorăm legea eternei reîntoarceri: toate situaţiile sunt o repetare neîncetată a diferitelor vieţi trecute. Orice fiinţă umană, în trecut, a încheiat diverse căsătorii, a stabilit relaţii sexuale cu alte persoane etc.; rezultatul acelor asocieri conjugale poate fi bun, rău sau indiferent. Dacă ne-am purtat rău cu un anumit consort, într-o nouă viaţă se

stabileşte reîntâlnirea cu consecinţele noastre: eşecuri matrimoniale, compromitere de nunţi, rupturi de relaţii amoroase etc. Cel mai grav din toate acestea este separarea legală

obligatorie dintr-un oarecare motiv şi mai ales când există iubire.

Capitolul 7
RELATĂRI INTERESANTE

1.

— Într-o noapte de aprilie din 1968, fiind profund adormit, am auzit strigăte şi zgomote ca de oameni care spărgeau geamuri şi se băteau pe stradă; temându-mă că au spart un geam al automobilului meu care rămăsese pe stradă, m-am ridicat, mi-am luat nişte papuci şi pantalonii şi m-am dus pe coridor; am trecut prin camera de zi şi am scos capul pe fereastră (ridicând perdeaua) şi am descoperit cu surprindere că nu erau oameni, nici zgomote şi în schimb era pace şi linişte, iluminare completă a străzii şi maşina mea în perfectă stare.

Crezând că fusese produsul unei iluzii sau al unui coşmar, m-am întors din nou pe coridor până la uşa dormitorului; iar când am deschis-o şi am

pătruns câţiva paşi, am rămas stupefiat văzându-mă în pat dormind profund lângă soţia mea, cu braţele afară de sub învelitori, piciorul stâng complet dezvelit şi faţa rezemată pe partea stângă.

Văzând această scenă, m-a cuprins o groază teribilă şi m-am simţit atras către corpul meu ca şi cum acesta ar fi avut magnet; m-am trezit foarte speriat cu bătăi puternice de inimă şi o sudoare rece pe tot corpul. Puteţi să-mi spuneţi dumneavoastră ce s-a întâmplat de fapt?

R.

— În acest caz concret a avut loc ceea ce se numeşte o dedublare; sufletul vostru era absent din corpul fizic; este clar că în timpul somnului normal, obişnuit orice suflet iese din corp şi hoinăreşte pe undeva; merge în diferite locuri întorcându-se apoi la corpul său fizic chiar în clipa trezirii; starea de veghe survine tocmai când sufletul intră iar în corpul său din carne şi oase.

Ceea ce este interesant în cazul dumneavoastră a fost că sufletul vostru

întorcându-se în dormitor şi-a putut vedea corpul fizic dormind în pat; dumneavoastră l-aţi văzut în acelaşi fel în care puteţi vedea o masă sau automobilul pe care îl conduceţi zilnic; e clar că aşa cum şoferul se urcă în automobil pentru a-l conduce, tot aşa dumneavoastră, adică sufletul intră în corp, se trezeşte şi vine la starea de veghe; asta a fost ceea ce s-a întâmplat.

2.

— În anul 1958, după întoarcerea de la un spectacol de cinema, m-am pomenit cu vestea că în casă toată familia era foarte preocupată de dispariţia unei mătuşi care ieşise dis-de-dimineaţă afară lăsându-şi copiii singuri în casă (patru, de la 3 la 6 ani), care plângeau de frică şi foame. Rudele se duseseră în diferite părţi să o caute şi totul fusese inutil; atunci s-au organizat pentru a merge să o caute şi să întrebe de ea; mie mi-a revenit să rămân în casă.

În preajma orei trei dimineaţa, m-am trezit speriat şi am văzut încăperea în obscuritate totală, dar dintr-odată a început să lumineze o siluetă

ovală în centrul camerei, s-a îndreptat spre pat, a ajuns până la margine şi a ridicat pânza apărătoare de ţânţari; am simţit ca şi cum s-a aşezat un corp pe marginea patului şi a luat pe de-a-ntregul înfăţişarea mătuşii mele pe care o căutau, spunându-mi cu voce tare următoarele: „Băiete, nu te speria; sunt mătuşa ta şi am venit să te anunţ că deja am murit şi vreau să-i înştiinţezi unde îmi pot găsi cadavrul; caută-l pe unchiul tău şi spune-i să mă caute la Circa «X»; te rog mult să le spui să aibă grijă şi să se roage pentru copiii mei”.

S-a ridicat, a coborât pânza apărătoare de ţânţari şi a dispărut. În ziua următoare am făcut ceea ce mi

a spus; nimeni nu mi-a dat crezare până ce s-au convins că într-adevăr în acea Circă se afla cadavrul său diform pentru că murise într-o baie de aburi.

Cum a fost posibil ca după ce a murit o persoană să dea date pentru localizarea

cadavrului său şi să ceară ajutor pentru copiii săi?

R.

— După moartea corpului fizic, sufletul trăieşte în dimensiunile superioare ale naturii şi ale cosmosului; asta am spus-o deja într-un capitol separat, dar oricum o repetăm.

Este clar că acel suflet avea nevoie să te informeze asupra morţii sale; era necesară acea informare; avea copii şi trebuia să-şi îndeplinească datoria; în acest caz, neîndoielnic că acel suflet a fost ajutat de către legile superioare şi i s-a permis să intre în această lume de trei dimensiuni în care trăim, pentru a-ţi da o informare completă, pentru a-ţi spune unde se afla cadavrul său, fapt ce a fost constatat cum se cuvine, căci corpul a fost găsit exact în locul unde ea a spus că se află, într-o Circă de Poliţie; faptele sunt fapte şi trebuie să ne supunem în faţa lor.

3.

— Aflându-mă la o reuniune Gnostică, o persoană s-a apropiat de mine să mă roage să cer ajutor pentru sănătatea mamei sale, care practic

era declarată bolnavă incurabilă; i-am promis că voi face tot ce-mi stă în putinţă pentru vindecarea ei.

Apoi i-am cerut îngerului Adonaí să mă ajute şi m-am imaginat în casa doamnei, o bătrânică simpatică pe care am găsit-o culcată în patul său şi care văzându-mă surâse veselă, se ridică în şezut, iar eu i-am pus mâna mea dreaptă pe frunte şi cu stânga mea mi-am atins inima; m-am concentrat puternic asupra Maestrului Iisus pentru ca să mă ajute; am văzut cum se restabilea, şi surâzătoare ea mă conducea până la uşa casei sale.

La următoarea reuniune, persoana care îmi ceruse ajutorul, aproape cu lacrimi în ochi, a venit să-mi mulţumească şi să-mi spună că mama să se restabilise şi că-mi trimitea salutări întrucât mă văzuse. Cum e posibil ca două persoane numai cu Credinţă, să obţină o vindecare aproape miraculoasă?

R.

— Prietene, Credinţa face miracole; Divinul

Maestru Iisus a spus: Aveţi Credinţă cât un grăunte de muştar şi veţi muta munţii.

Este clar că dumneavoastră imaginându-vă în mod viu că sunteţi lângă patul bolnavei, s-a produs o dedublare, sufletul vostru a călătorit spre bolnavă şi cu ajutorul Divinului Maestru a însănătoşit pacienta. Să nu vă mire deci că aţi fost văzut; când sufletul se dedublează se face de multe ori vizibil chiar la distanţe îndepărtate. N-aţi auzit vorbindu-se de sfinţi care au făcut acelaşi lucru? Care în timpul rugăciunii în stare de extaz au fost văzuţi în alte locuri însănătoşind bolnavi?

4.

— La alta dintre reuniunile în care se făceau vindecări a venit o doamnă cam de aproximativ 60 de ani, care avea răni de cuţit foarte profunde pe braţe şi pe care le-a arătat tuturor asistenţilor; apoi Maestrul a făcut conjurările şi toţi am pronunţat cuvintele pe care le spunea el; apoi a făcut-o să se aşeze.

La reuniunea următoare, ne-a arătat din nou braţele şi deja rănile erau aproape vindecate; s-a

făcut aceeaşi operaţie şi la a treia ocazie ne-a arătat braţele văzând cu surprindere că deja nu mai erau nici măcar cicatrice acolo unde înainte erau adevărate felii de carne.

Ce a fost ceea ce s-a întâmplat pentru ca această persoană să se vindece atât de perfect şi de rapid?

R.

— A! înţeleg că dumneavoastră îmi vorbiţi de reuniuni Gnostice; în mod cert sunt foarte interesante acele adunări; amintiţi-vă dumneavoastră că creştinii primitivi au fost Gnostici şi că realizau vindecări minunate.

Să nu vă miraţi deci de faptul că în acele reuniuni, sub îndrumarea Maestrului care instruieşte congregaţia, s-a realizat alt miracol asemănător; Gnosticii le invocă pe fiinţele divine care trăiesc în lumea invizibilă pentru ca să realizeze vindecări de acest tip. Nu încape îndoială că asta a fost ceea ce

s-a întâmplat şi pacienta s-a însănătoşit

radical.

5.

— În jurul anului 1962, aproximativ prin luna noiembrie, vreme în care eu abia începusem să asist la conferinţele Gnostice, s-a prezentat un domn cu un aspect ciudat care exprima îngrijorare şi avea o privire vagă şi misterioasă; a cerut să fie ajutat să i se scoată «entităţi tenebroase» din corpul său, care-i făceau rău şi îi produseseră umflături la picioare, pe care ni le-a arătat.

Maestrul a consimţit şi a rostit «conjurarea celor şapte»; a făcut nişte pase magnetice, iar individul a început să se răsucească şi să ţipe, să urle şi să se tânguie ca şi cum ar fi simţit dureri imense, în acelaşi timp ce gesticula şi făcea mişcări ca şi cum ceva ieşea din el; după aceea a început să se simtă un puternic miros greţos; apoi a urmat o pauză în care părea să se fi odihnit; Maestrul a bătut de trei ori din palme, iar bărbatul s-a ridicat în capul oaselor, spunând că nu-şi aminteşte nimic. După trei sesiuni avea picioarele perfect sănătoase şi nu se mai plângea de

faimoasele entităţi.

Aţi putea să-mi explicaţi ce s-a întâmplat şi cum a fost posibilă vindecarea lui?

R.

— Acestea sunt cazuri de posedaţi despre care vorbeşte Evanghelia creştină; Iisus îşi punea mâna deasupra posedaţilor şi ordona demonilor să iasă afară din ei, şi e clar că aceştia se supuneau.

Apostolii de asemenea au primit acea putere. Iisus le-a dat acea autoritate şi au putut să exorcizeze demonii şi să-i arunce afară din corpurile pacienţilor pentru ca aceştia să se însănătoşească; aşadar cazul pe care dumneavoastră mi-l povestiţi nu este unicul; bolile sunt produse tocmai de entităţile tenebroase care intră înăuntrul corpului bolnavilor; multe triburi indigene din America cunosc aceste mistere; cunosc cazul multor sacerdoţi indigeni care înainte de a-şi vindeca bolnavii, îi exorcizează cu scopul sănătos de a elimina entităţile tenebroase care cauzează boala; dacă medicii noştri ar urma exemplul acestor vraci indigeni, este evident că ar

realiza minuni în domeniul medicinii; cazul concret pe care dumneavoastră mi-l citaţi este aproape obişnuit, s-a exorcizat bolnavul şi acesta s-a însănătoşit, atâta tot. Nu uitaţi că RUTA ŞI SALVIA sunt plante minunate care se pot folosi ca fumigaţii în exorcisme.

Capitolul 8
DEDUBLAREA

1.

— Ce este dedublarea?

R.

— Chiar nu ştiţi ce este dedublarea?

Înţeleg foarte bine, domnişoară, că întrebarea dumneavoastră e sinceră. Dedublarea este extrem de simplă şi uşoară; este un fenomen natural ca şi faptul de a mânca, a bea etc. etc. etc. Este limpede că atunci când corpul fizic aţipeşte, sufletul iese din acesta şi călătoreşte peste tot; întorcându-se sufletul, intrând din nou în corpul său îşi aminteşte adesea de locurile pe unde a

fost, persoanele cu care a vorbit etc., şi acestea sunt denumite vise; astfel este realmente dedublarea.

2.

— Aceasta se poate face doar în vis sau şi după voinţă?

R.

— Orişicum este nevoie de somn pentru a ne putea dedubla chiar dacă se face după voinţă.

3.

— Dedublarea nu este periculoasă?

R.

— Socotesc că a deveni conştient de propriile fenomene naturale niciodată nu poate fi periculos; o persoană trebuie să devină conştientă de alimentele pe care le mănâncă, de ceea ce bea, de starea în care se află sănătatea sa şi de asemenea de procesul dedublării care are loc în orice făptură vie.

4.

— Explicaţi-mi dumneavoastră tehnica pentru a mă putea dedubla? Aş vrea să merg la Paris

după

voinţă.

R.

— Ceea ce faceţi dumneavoastră întotdeauna în mod involuntar, inconştient, învăţaţi s-o faceţi în mod voluntar şi conştient. Întotdeauna v-aţi dedublat; în clipele când aţipeşte orice suflet iese din corp, din nefericire în mod inconştient; faceţi dumneavoastră întocmai, dar în mod voluntar şi conştient, repet; când vă simţiţi în acea stare de oboseală proprie somnului, când începeţi să moţăiţi, imaginaţi-vă că sunteţi ca o fantomă subtilă, vaporoasă; gândiţi-vă că veţi ieşi din corp; înţelegeţi că dumneavoastră nu sunteţi corpul; înţelegeţi că sunteţi un suflet; simţiţi-vă că sunteţi un suflet şi ridicaţi-vă din patul vostru cu suavitate, în mod delicat, cum se ridică sufletele. Ceea ce vă spun să se traducă în fapte concrete; nu este vorba de a gândi, ci de a face; când vă ridicaţi, faceţi apoi un mic salt înăuntrul propriului dormitor cu intenţia fermă de a pluti în spaţiu;

astfel, este evident că dacă plutiţi e pentru că deja sunteţi în afara corpului fizic; puteţi merge la Paris, la Londra sau în locul în care doriţi; însă dacă nu veţi pluti este pentru că v-aţi ridicat din patul vostru cu corpul fizic; atunci puneţi-vă din nou în pat şi repetaţi experimentul.

5.

— Când plutim corpul fizic rămâne în pat?

R.

— Vreau ca dumneavoastră să mă înţelegeţi; e limpede că dacă dumneavoastră plutiţi în mediul ambiant, înconjurător este pentru că vă aflaţi în afara corpului fizic; în acest caz concret dumneavoastră trebuie să înţelegeţi că corpul vostru a rămas băgat în pat şi că dumneavoastră sunteţi în afara corpului şi departe de pat.

6.

— Când o persoană simte că pluteşte trebuie să se gândească la faptul că ea călătoreşte într-un loc determinat?

R.

— Vreau, distinsă doamnă, ca dumneavoastră

să înţelegeţi că nu este vorba de a gândi, ci de a face, care este diferit. De exemplu, eu vă văd pe dumneavoastră aşezată pe acel scaun, însă dacă vă gândiţi că vă veţi ridica din acel scaun şi veţi merge pe stradă şi nu acţionaţi, e clar că veţi rămâne aşezată acolo pe scaun; de acţiune este nevoie, m-aţi înţeles?

7.

— Asta e ceea ce-mi place la Gnoză că tot ceea ce nu înţeleg mi se explică în mod clar.

R.

— Asta este evident; nouă ne place exactitatea în toate, precizia.

8.

— Puteţi să-mi povestiţi vreun caz concret de dedublare după voinţă?

R.

— Cu cea mai mare plăcere, distinsă domnişoară, că voi relata un caz personal. Vreau să vă povestesc prima mea dedublare; eu eram încă foarte tânăr când am reuşit să mă dedublez după voinţă. Îmi amintesc cu claritate că atunci

am fost foarte atent la procesul somnului şi când deja m-am simţit moţăind, în acea stare de tranziţie care există între veghe şi somn; am acţionat inteligent:

Eu n-am început să mă gândesc că mă voi dedubla, căci este evident că aş fi rămas gândindu-mă şi n-aş fi realizat experimentul năzuit; repet: am acţionat, m-am ridicat cu o mare suavitate din propriul meu pat şi când am făcut acest lucru s-a produs o separare foarte naturală între suflet şi corp; sufletul a rămas afară din trup şi corpul a rămas în pat adormit.

Am ieşit din casa mea pe stradă în mod spontan şi clar, iar apoi m-am plimbat pe o stradă neumblată. Oprindu-mă la următorul colţ al străzii, am reflectat câteva clipe asupra locului spre care ar trebui să mă îndrept; am hotărât să merg în Europa.

Este evident că a trebuit să călătoresc pe deasupra apelor Atlanticului plutind minunat în spaţiul luminos; m-am simţit plin de o fericire de neconceput pentru fiinţele umane şi în final am

sosit în oraşul Paris.

Plimbându-mă sau mai bine zis plutind în acea atmosferă luminoasă, am simţit instinctiv necesitatea de a intra într-o casă.

Nu-mi pare rău că am intrat într-o anumită locuinţă; curiozitatea cazului a fost întâlnirea cu un

iniţiat pe care îl cunoscusem în vechi reîncarnări.

El de asemenea era afară din corp; am putut evidenţia în mod cert că trupul său zăcea adormit în pat; alături de el am văzut o femeie şi doi copii care de asemenea dormeau; am înţeles că era vorba de soţia lui şi de copiii săi.

I-am salutat plin de afecţiune pe prietenul meu şi pe sufletul soţiei lui, care era de asemenea în afara corpului; merită să spun că întrucât acei copii dormeau, sufletele lor erau afară.

Încercară să se sperie acele suflete infantile de prezenţa mea neobişnuită; am înţeles necesitatea de a mă retrage pentru a evita ca

acele suflete înspăimântate să se întoarcă la corpurile lor corespunzătoare; este indiscutabil că dacă aceasta s-ar fi întâmplat, copiii ar fi plâns în pat şi plânsetul i-ar fi trezit pe prietenul meu şi pe soţia lui; atunci dialogul s-ar fi întrerupt; atât sufletul prietenului meu cât şi cel al soţiei s-ar fi văzut obligate să intre în respectivele lor corpuri din carne şi oase.

Tot acest fapt l-am înţeles în miimi de secundă şi pentru a evita tocmai această problemă, i-am propus prietenului meu să abandoneze casa pentru a ieşi cu mine să facem o plimbare pe străzile

Parisului; mare mi-a fost bucuria când el a acceptat.

Ne-am dus împreună prin împrejurimile acelui mare oraş şi chiar l-am sfătuit să se întoarcă la drum intrând pe cărarea luminii; în cele din urmă i-am propus să vizităm un templu minunat care există în Germania; prietenul meu a refuzat acea invitaţie spunându-mi că nu putea face asta fiindcă trebuia să-şi concentreze atenţia

asupra problemelor vieţii practice, întrucât avea soţie, copii etc.; m-am despărţit de acel iniţiat şi ridicându-mă în atmosferă, am trecut pe deasupra unor mari ziduri şi apoi m-am dus pe o şosea, pe un drum şerpuitor plin de curbe, până ce am ajuns la un templu minunat.

În faţa acelui sanctuar am văzut multe suflete de diferite naţionalităţi; oameni care pe durata orelor de somn evadau din corpul lor dens pentru a ajunge până la sanctuar.

Toţi acei oameni reuniţi în diferite grupuri discutau între ei; vorbeau despre cosmos, despre legile reîncarnărilor şi ale Karmei, de misterele vieţii şi ale morţii etc.

L-am căutat printre acele grupuri pe un anume prieten priceput la dedublare, însă nu l-am găsit. Atunci m-am apropiat până la pragul templului şi am văzut o grădină deosebită cu flori încântătoare care degajau un parfum ameţitor; în spate se remarca silueta unui templu splendid iluminat de strălucirile stelelor; am vrut să intru, însă gardianul a intervenit spunându-mi: acesta

este templul înţelepciunii; retrage-te, încă nu este vremea. Supunându-mă ordinelor, m-am retras la o anumită distanţă fără a mă îndepărta prea mult de prag; atunci m-am privit pe mine însumi; mi-am observat mâinile şi picioarele spirituale şi chiar mi-am permis luxul de a le compara cu mâinile şi picioarele acelui corp din carne şi oase pe care acolo, în America Latină, pe pământul sacru al aztecilor, îl lăsasem adormit în pat.

Este evident că toate aceste comparaţii au dat ca rezultat faptul că instantaneu m-am întors la vehiculul meu fizic material care sforăia profund adormit în pat; atunci m-am trezit înfiorat spunându-mi: am fost în templul înţelepciunii, ce bucurie, ce fericire.

Nici în ziua de astăzi nu pot să uit acea lumină atât de albă, atât de imaculată care strălucea în acel sanctuar. În mod cert, acea lumină nu părea a nici unei lămpi fizice; izvora din toate părţile şi nu făcea niciun fel de umbră.

9.

— O persoană poate călători în orice loc

chiar dacă nu-l cunoaşte?

R.

— Eu am fost la acel templu divin şi totuşi nu-l cunoşteam, m-a condus să zicem un simţ telepatic superior; aş putea să vă spun că m-a ghidat propriul meu spirit.

10.

— Când se face dedublarea după voinţă se poate să ne amintim când ne trezim unde am fost?

R.

— Este evident că dacă nu vă amintiţi este pentru că nu v-aţi dedublat după voinţă, căci mie mi se

pare imposibil ca o persoană care se dedublează după voinţă, care iese din corp în mod intenţionat, conştient, să nu fie capabilă să-şi amintească ceea ce a văzut în afara corpului său. De exemplu, când dumneavoastră ieşiţi din casă mergând la birou şi apoi vă întoarceţi de la birou acasă, vă amintiţi ceea ce aţi văzut la birou? Munca pe care aţi executat-o, ordinele şefului

dumneavoastră?

11.

— Da, îmi amintesc tot ceea ce am făcut la birou când mă întorc acasă.

R.

— Deci acesta este acelaşi lucru, domnişoară; amintiţi-vă că corpul fizic este o casă din carne şi oase; dacă dumneavoastră ieşiţi după voinţă din acea casă, veţi vedea multe lucruri şi dacă vă întoarceţi în mod voluntar, de asemenea este evident că vă veţi aminti tot ceea ce aţi văzut şi auzit.

Capitolul 9
FENOMENE MISTICE

1.

— Odată când încercam să fac un exerciţiu de meditaţie pe câmp, m-am simţit ieşind din corp ca şi cum mă cutremuram; deodată am simţit că zburam cu mare viteză ajungând în câteva secunde în Egipt; am coborât foarte aproape de

sfinx simţind căldura nisipului în tălpile picioarelor, putând atinge pietrele enorme şi măcinate ale monumentului gigantesc; a fost o mare surpriză pentru mine să văd atât de clar panorama şi să am o percepţie atât de vie a cerului şi a unei brize slabe ce venea de la Râul Nil, care mişca nişte palmieri mari şi subţiri.

După o scurtă odihnă, am simţit o atracţie specială care m-a făcut să mă ridic de jos până am plutit aproximativ la înălţimea nasului sfinxului, în care era o cavitate mică pe unde am pătruns spre o scară ce cobora într-o formă foarte îngustă şi semiiluminată, care m-a condus la uşa unei Camere în care se găsea un gardian, îmbrăcat cu un şorţ, sandale aurite, un acoperământ pe cap cu o diademă aurită ce părea o cobră în poziţie de a muşca, în mâna dreaptă o lance care mă împiedica să trec; ochii săi erau de un albastru-verzui foarte pătrunzător şi pielea negricioasă; nu a pronunţat nici măcar un singur cuvânt; doar m-a examinat şi mi-a făcut un salut de trecere, la care am răspuns; a zâmbit şi luându-şi lancea m-a făcut să trec cu o

reverenţă amabilă; am pătruns într-o cameră mare unde se auzeau nişte cântece foarte domoale ale unui cor care rostea rugăciuni sub formă de cântece încântătoare.

Era în ambient un fum de tămâie de culoare roz, care mirosea a extract de trandafiri roşii şi care făcea să-mi vibreze corpul din cap până în picioare; erau de asemenea multe simboluri egiptene pe pereţi, pe care cu toate că nu le înţelegeam îmi erau foarte familiare; după ce am văzut bogatul decor din acea cameră, care indubitabil trebuie să fie un templu foarte special, a sunat un gong şi au apărut trei Maeştri care aveau un chip liniştit şi venerabil dar privirea foarte pătrunzătoare; doi dintre ei au venit îmbrăcaţi în galben şi unul cu tunică foarte albă; după ce m-au salutat mi-au urat bun venit cu o îmbrăţişare foarte fraternă.

Apoi au oficiat o slujbă la un altar care era între două coloane enorme cu un mare scarabeu de aur ce strălucea prin fumul tămâii; apoi s-a luminat un agheasmatar cu apă cristalină pe care

înainte nu-l observasem; m-am apropiat de el şi am început să mă văd cu un chip groaznic de negru şi bărbos ca de urangutan; apoi am văzut multe pasaje din viaţa mea în care am comis tot felul de păcate; am terminat gemând şi plângând.

Apoi m-au dojenit şi mi-au dat sfaturi în mod simbolic, înmânându-mi un Scarabeu din aur masiv; l-au pus în mâna mea dreaptă închizându-mi-o şi rostind nişte cuvinte pe care eu nu le-am înţeles.

spunându-mi să-l păstrez şi să mă fac vrednic de a-l avea mereu alături de mine; apoi m-au binecuvântat şi m-am întors în corpul meu, trezindu-mă instantaneu foarte impresionat şi fără să uit până acum niciun detaliu.

Aţi putea să-mi spuneţi dumneavoastră ce s-a întâmplat şi ce semnificaţie au toate acestea pentru mine?

R.

— Cu multă plăcere că voi răspunde la întrebare. Fără doar şi poate reiese cu deplină

claritate evidentă o dedublare. Dumneavoastră aţi adormit în timp ce meditaţi şi vă rugaţi, iar atunci sufletul vostru a ieşit din corp şi s-a dus în Egipt, Pământul Sacru al Faraonilor.

Vreau ca dumneavoastră să înţelegeţi că aţi intrat în mod spiritual în templul misterios al Sfinxului.

Mă bucură mult faptul că aţi descoperit o poartă secretă în chiar nara Sfinxului. Este evident că nu este vorba de o poartă fizică, materială; este mai curând o poartă invizibilă pentru simţurile fizice, dar perfect vizibilă pentru inteligenţă şi inimă.

Este evident că nici templul Sfinxului nu se găseşte în această lume fizică; e vorba de un templu invizibil pentru ochii trupeşti, dar total vizibil pentru ochii spiritului.

Ceea ce vi s-a întâmplat dumneavoastră este ceva foarte asemănător cu acea experienţă a Sfântului

Pavel, care, cum se ştie, a fost dus în cer şi a văzut şi a auzit lucruri pe care oamenilor nu le

este dat să le înţeleagă.

Nu există nicio îndoială că dumneavoastră într-o existenţă trecută aţi fost iniţiat în misterele

Egiptene şi datorită acestui fapt aţi fost chemat în templu. De aceea, datorită acelei chemări pe care v-au făcut-o când eraţi în meditaţie, aţi fost tocmai acolo.

Dumneavoastră aţi asistat în mod spiritual la un ritual Egiptean; i-aţi văzut şi auzit pe Sacerdoţii

Templului; aţi ascultat cântări sublime şi v-aţi văzut în apă EUL PĂCĂTOS şi toate acele delicte pe care le-aţi comis. Nu există nicio îndoială că v-aţi văzut pe dumneavoastră înşivă destul de urât; căci cineva devine aşa de oribil cu păcatele.

V-au înmânat un scarabeu sacru, din aur pur, simbol minunat al sufletului sanctificat; asta e tot. Sper că dumneavoastră, domnule, m-aţi înţeles; este indispensabil să vă hotărâţi să urmaţi drumul sanctităţii; să vă căiţi de toate greşelile voastre.

2.

— Altă dată când făceam exerciţii de

meditaţie în plină pădure în împrejurimile localităţii Cuernavaca, Mexic, împreună cu un prieten spiritual foarte înţelept, pe care îl stimez ca pe un Tată, am avut următoarea experienţă: Ne-am aşezat amândoi în poziţia YOGA cunoscută ca Floare de Lotus şi am făcut câteva exerciţii de respiraţie; apoi am rămas în linişte şi meditaţie; imediat m-am simţit transportat pe Cordilierele Munţilor Himalaia, mai degrabă în zona TIBETULUI; în acel loc era un frig teribil şi se auzea urletul ascuţit al vânturilor; vedeam de asemenea nişte soldaţi chinezi înarmaţi dând târcoale acelor locuri neprimitoare. Am ajuns pe o câmpie cam acoperită cu nori unde se descoperea puţin câte puţin o construcţie maiestuoasă împrejmuită cu ziduri, care avea o enormă poartă de lemn fixată cu cuie de fier forjat cu secole în urmă; de această dată intrarea era păzită de doi soldaţi de tip tibetan, care când m-am apropiat m-au făcut să mă opresc şi mi-au spus să aştept un moment ca să verifice dacă aveam sau nu dreptul să trec.

Câteva clipe după aceea au primit un mesaj şi s-a auzit scârţâitul balamalelor enormei porţi, şi mi s-a spus să trec.

La prima vedere îmi păru un oraş ceresc şi totodată spectacular, întrucât albeaţa marmurei strălucea şi erau încântătoare grădini cu flori de o frumuseţe indescriptibilă şi arbuşti cu tonalităţi verzi şi galbene, nicicând văzute pe pământ; am mers pe nişte scări ample care aveau balustrade cu coloane sculptate în formă de frumoase figuri de marmură şi care m-au condus la o piaţetă ce avea o fântână

cu apă cristalină şi vaporoasă; era micuţă şi avea în centru un copil frumos care vărsa un ulcior de apă care nu se termina nicicând; apoi am luat-o spre dreapta îndreptându-mă către portalul unui edificiu care se întindea orizontal, care avea şapte coloane de marmură minunat decorate; observând culoarul au început să se audă coruri angelice care aduceau cu ele o siluetă ce emana lumină şi respect, nici mai mult, nici mai puţin

decât silueta Maestrului Iisus CRISTOSUL, pe care, văzând-o am simţit că leşin; m-a privit fix şi pe chipul său s-a schiţat un zâmbet de iubire şi fraternitate. După aceea s-a apropiat de mine şi şi-a pus mâna dreaptă pe fruntea mea rostind următoarele cuvinte:

«MERGEŢI ŞI ÎNVĂŢAŢI TOATE POPOARELE CĂCI EU VOI FI CU VOI».

Apoi ne-am plimbat pe alte coridoare şi ne-am întâlnit cu alţi mari Maeştri printre care l-am recunoscut pe Maestrul SAMAEL AUN WEOR, pe care l-a chemat cu voce tare şi i-a recomandat să-şi ia asupra lui sarcina de a veghea şi instrui umila mea persoană; apoi i-a chemat pe alţi elevi şi

Maeştrii îmbrăcaţi în alb care se aflau în apropiere şi ne-a binecuvântat cu rugăciuni şi Mantre speciale. Şi-a luat personal rămas bun de la Maestrul Samael şi de la mine, şi am văzut cum se închidea iar poarta şi cum se făcea nevăzută acea magnifică incintă.

Întorcându-mă în corpul meu, am deschis ochii şi am văzut că prietenul meu încă nu se

trezea dar după un minut s-a trezit şi am comentat experienţele trăite.

Cum se face că un umil student gnostic fără merite de niciun fel, a avut o experienţă atât de minunată şi i-au încredinţat această misiune atât de delicată?

R.

— Cu cea mai mare plăcere că voi răspunde la întrebare. Vedeţi dumneavoastră ceea ce este meditaţia şi rugăciunea.

Dacă o persoană de bunăvoie se dedică rugăciunii şi meditaţiei poate să aibă fericirea de a ajunge la extaz. Atunci sufletul iese din corp, cum deja am explicat de multe ori, şi călătoreşte în oricare loc îndepărtat de pe pământ sau din infinit.

În cazul concret al dumneavoastră, este clar că aţi fost în Tibet şi aţi intrat într-un templu secret unde i-aţi putut vedea pe Maeştrii umanităţii şi pe Domnul nostru CRISTOSUL.

Să nu uitaţi că sufletul în rugăciune, în extaz, poate ajunge să-l vadă pe CRISTOS;

dumneavoastră aţi avut acea fericire şi nu există nicio îndoială că Domnul v-a însărcinat să predaţi această doctrină a

Gnozei tuturor semenilor voştri.

Este evident că eu trebuie să vă dau aceste învăţături; de aceea aţi văzut şi auzit că Domnul s-a ocupat pentru ca să vă instruiesc.

Capitolul 10

EXPERIENŢE MISTICE ALE UNUI NEOFIT

1.

— În una dintre practicile de ieşire în «ASTRAL», într-o noapte a anului 1966, am reuşit să ies în mod conştient din corpul meu şi să simt o eliberare foarte specială, întrucât fiinţa mea simţea o bucurie indescriptibilă şi am zburat, am zburat ca o pasăre până la o altă planetă ciudată pentru mine, dar care avea multe asemănări cu Pământul, căci vedeam păduri enorme şi verzi acoperite de pini şi o cabană din trunchiuri în care

erau nişte oameni care-mi făceau semne; am coborât şi am avut plăcuta surpriză că acolo se afla Maestrul SAMAEL AUN WEOR cu nişte rude şi discipoli cunoscuţi, care m-au primit cu o îmbrăţişare foarte călduroasă şi cu o bucurie foarte specială pe care nu o pot descrie.

Apoi Maestrul m-a invitat la plimbare prin pădure până am ajuns la un pod de piatră unde mi-a explicat că această planetă era «LUNA» în evuri trecute, când se găseau locuitori, animale şi vegetaţie şi că era străvechiul PĂMÂNT-LUNĂ sau PĂMÂNTUL-MAMĂ-LUNĂ şi mi-a arătat râuri, munţi şi mări întinse.

Mi-aţi putea explica cum este posibil să vizităm altă planetă în evuri atât de îndepărtate ca aceea?

R.

— Vedeţi dumneavoastră distinse cavaler ceea ce este dedublarea; atunci sufletul poate să se transporte pe alte planete şi să cunoască multe mistere; dumneavoastră aţi fost într-adevăr cu

sufletul, spiritul, cum vreţi să-i ziceţi, pe acel Satelit care străluceşte în nopţile înstelate.

În mod cert acolo v-aţi întâlnit cu spiritul meu pe podul amintit; însă este evident că ceea ce aţi văzut, podul, râul, vegetaţia etc., corespund unui trecut nespus de vechi, fiindcă în ziua de azi Luna este deja un cadavru.

Este bine ca dumneavoastră să ştiţi că lumile, persoanele, vegetalele şi animalele se nasc, cresc, îmbătrânesc şi mor.

În numele adevărului trebuie să vă spun că astăzi Luna este un cadavru.

Acel Satelit a avut viaţă din abundenţă; a trecut prin copilăria sa, prin tinereţea sa, prin maturitatea sa, a îmbătrânit şi a murit.

Sufletul poate vedea nu numai viitorul şi prezentul, ci şi trecutul. Ceea ce aţi văzut corespunde exact acelui ev trecut, în care Luna a avut râuri bogate în ape, mări adânci, vegetaţie luxuriantă, vulcani în erupţie, viaţă vegetală, animală şi umană.

Vreau ca dumneavoastră să ştiţi că Seleniţii

au existat; Luna a avut 7 rase umane pe parcursul perioadelor istorice succesive; primele au fost de giganţi şi ultimele au fost de liliputani, adică, foarte mici. Ultimele familii umane care au trăit pe lună le-am putea cataloga ca oameni furnici; să nu vă mire ceea ce vă spun; aceasta se întâmplă întotdeauna pe toate planetele; primele rase sunt de giganţi şi ultimele din cale-afară de mici.

Vă felicit pentru că v-aţi amintit ceea ce aţi văzut şi auzit pe Lună.

În viitor, Arheologii vor putea găsi sub solul lunar ruine ale unor oraşe foarte vechi; veţi vedea ştirile în toate ziarele.

2.

— În luna iulie 1969, având ocazia să vizitez o aşezare din Statul Hidalgo, în compania Maestrului

SAMAEL AUN WEOR, a familiei sale, a unui prieten, a altui discipol şi a mea, un umil servitor, am plecat cu automobilul într-o după-amiază foarte ploioasă şi destul de rece într-o zonă arheologică, gândindu-ne că nu va fi posibil să

vizităm locul propus, căci pe şosea ploua tare şi de abia era vizibilitate.

Am străbătut astfel aproape tot drumul şi când am ajuns am văzut cu surprindere cum se lumina satul spre care ne îndreptam, împrejur fiind încărcat de norii negri.

În ciuda acestui fapt, am putut să vizităm zona arheologică practic în totalitatea sa. Am observat că Maestrul a făcut câteva concentrări instantanee şi ulterior a comentat cu soţia sa că deja se terminase permisiunea; apoi m-a întrebat dacă îmi dădusem seama de fenomenul care se produsese, şi i-am răspuns afirmativ, căci era clar că el ceruse ca ploaia să înceteze; apoi ne-a indicat să urcăm în maşină şi instantaneu a început să plouă cu găleata.

Mi-aţi putea spune cum a fost posibil acest miracol?

R.

— Este bine ca dumneavoastră să ştiţi că cele 4 elemente: foc, aer, apă şi pământ sunt dens populate de făpturi elementale ale naturii; poate

că vouă vi se pare ciudat ceea ce vă spun, dar în toate epocile istoriei au existat tradiţii despre ceea ce se numesc zâne, nimfe, nereide, silfi, spiriduşi etc.

Ei bine, aceia sunt elementalii; sunt numiţi aşa deoarece trăiesc în elemente. Pigmeii, de exemplu, trăiesc printre stâncile pământului; salamandrele trăiesc în foc; silfii în aer, în nori; şi nereidele în ape.

Oamenii increduli nu acceptă nimic din toate acestea, dar cred că dumneavoastră sunteţi o persoană care are Credinţă şi de aceea cu cea mai mare plăcere vă explic şi vă răspund la întrebare.

Prin intermediul anumitor formule secrete, propriul meu spirit a dat ordine silfilor care vieţuiesc în nori pentru ca să-i îndepărteze pe aceştia. Totuşi, dumneavoastră nu trebuie să ignoraţi că apele sunt mânuite şi de ondine. Dacă silfii pun în mişcare curenţi psihici speciali, duc norii, îi mişcă, îi îndepărtează din loc şi cu ei se duc şi ondinele apelor; atunci momentan se poate

îndepărta ploaia; însă noi, Iniţiaţii facem aceasta doar în cazuri foarte speciale fiindcă în caz contrar s-ar stabili dezordinea în natură.

Când un Iniţiat Gnostic realizează un astfel de miracol, o face întotdeauna cu permisiunea Fiinţelor

Superioare.

Miracolul la care dumneavoastră aţi fost prezent a fost necesar, căci era nevoie să se studieze nişte

Monoliţi din Tula, desigur destul de interesanţi.

3.

— Într-o practică în care am vrut să-mi amintesc vieţile trecute, aşa cum dumneavoastră ne-aţi învăţat, am avut următoarele experienţe:

M-am văzut la Piramidele din Teotihuacán în epoca Aztecilor, unde se găseşte Citadela; era o mare mulţime care făcea mari aclamaţii şi vociferări, căci pe tot Bulevardul Morţilor erau oameni din sat, soldaţi şi politicieni bogat gătiţi cu penaje, brăţări, sandale şi podoabe din aur şi din

pietre preţioase.

Pe acest bulevard mergeam mai mulţi prizonieri legaţi de mâini şi de gât, înconjuraţi de câţiva soldaţi îmbrăcaţi în cavaleri tigri şi acvile care ne-au dus la picioarele Piramidei Soarelui, unde era un mare foc; când am ajuns pe platformă ne-au aliniat. Un Sacerdot a făcut un gest şi toţi au tăcut; atunci au început să sune flajoletele şi tobele; apoi au venit fecioarele dansând dansuri de o splendoare indescriptibilă.

Încheindu-se dansurile au venit doisprezece bătrâni care au făcut un fel de «CURTE MARŢIALĂ» şi ne-au judecat.

Ulterior ne-au legat la ochi, făcându-ne să urcăm treptele Piramidei, bineînţeles că unii au alunecat şi au căzut; căci auzeam zgomotul şi ţipetele de durere, îmi amintesc că simţeam treptele înguste pe care abia îmi intra jumătate din talpă; când am ajuns la partea superioară s-au făcut rugăciuni, invocări şi ofertorii şi am fost sacrificaţi ZEULUI HUITZILOPOCHTLI.

Aţi putea să-mi explicaţi ce s-a întâmplat?

Asta este reîncarnare sau reîntoarcere?

R.

— Dumneavoastră, în meditaţie, aţi vrut să vă amintiţi vieţile trecute; aţi adormit un pic şi atunci sufletul vostru a ieşit din corpul de carne şi oase; apoi au urmat diferitele scene, amintiri din trecut.

Vă invit să înţelegeţi că în mod sigur dumneavoastră aţi fost un locuitor Aztec în Mexicul antic.

Deja aţi văzut cum erau judecaţi mulţi delincvenţi şi apoi este evident că erau sacrificaţi Zeilor.

Aşadar nu toţi cei jertfiţi pe Altarul sacrificiilor umane erau persoane inocente; au existat deci, în

Mexicul Precolumbian, sacrificiile umane.

Capitolul 11

AFACERI

1.

— Domnule, am o afacere şi în ultimul timp

situaţia economică a devenit foarte dificilă; magazinul meu merge foarte prost, clienţii mi s-au retras.

Ce trebuie să fac?

R.

— Înainte de toate, stimatul meu prieten, trebuie să vă spun că dumneavoastră aveţi nevoie să ţineţi

40 de zile de castitate absolută, căci înţeleg că aţi dus o viaţă foarte profană, aţi fost foarte fornicator, v-aţi irosit cu stângăcie energiile sexuale.

Este indispensabil, este urgent, ca dumneavoastră să înţelegeţi intima relaţie existentă între organele sexuale şi glanda pineală.

Să nu vă miraţi de ceea ce vă spun; acea glandulă se găseşte situată în partea superioară a creierului.

Orice student Gnostic ştie foarte bine că în organismul nostru avem stabilit un întreg sistem fără fir.

Plexul solar, situat în regiunea ombilicului,

este antena receptoare sau telepatică ce captează undele mentale ale prietenilor şi duşmanilor noştri şi le transmite minţii, iar glanda pineală este centrul emiţător al gândirii ce transmite unde la diferite persoane şi locuri.

Este clar că marii comercianţi, marii lideri din toate timpurile, au foarte dezvoltată acea glandă. Când se risipeşte energia sexuală, glanda pineală se slăbeşte, degenerează; atunci deja nu mai poate emite cu forţă undele mentale şi survine eşecul în afaceri.

Cum dumneavoastră sunteţi un bărbat care nu ştie nimic despre studiile noastre esoterice, singurul lucru ce vă pot sfătui este să ţineţi măcar 40 de zile de castitate absolută pentru a acumula energii sexuale şi a da forţă glandei voastre pineale; astfel vă veţi îmbunătăţi situaţia economică; va fi o schimbare favorabilă.

Vă sfătuiesc de asemenea să purtaţi sulf în pantofii dumneavoastră. Nu vă miraţi!; amintiţi-vă că emanaţiile eterice ale sulfului vă curăţă atmosfera personală. Dumneavoastră trebuie să

ştiţi că prin fornicaţie se formează multe larve invizibile împrejurul vostru, în aura voastră; există diferite specii de larve, dar cu emanaţiile sulfului acele larve dezgustătoare se dezintegrează şi atmosfera vi se limpezeşte.

Pe lângă aceasta, e convenabil să curăţaţi ambientul unde aveţi afacerea dumneavoastră; faceţi acolo fumigaţii cu sulf, asta aproximativ timp de 9 zile; apoi, timp de alte 9 zile faceţi fumigaţii cu zahăr pentru a îndulci ambientul pentru a-l face agreabil.

Vorbim despre ocultism şi cred că dumneavoastră trebuie să mă înţelegeţi, căci aveţi nevoie să vă îmbunătăţiţi afacerea.

2.

— Aţi putea dumneavoastră să-mi indicaţi ce pot să fac pentru a prospera? Eu vând articole în interiorul Republicii fără să am o afacere stabilită, doar că de câteva luni nu reuşesc să încasez nimic.

R.

— Vă înţeleg situaţia, prietene; cu toată

sinceritatea vreau să vă spun că atunci când cineva îndeplineşte întocmai cele 10 porunci ale Legii lui Dumnezeu, când se roagă zilnic Tatălui care se află în secret, e clar că situaţia se îmbunătăţe şte.

Tatăl îi dă unui om totul; atunci nimic nu-i lipseşte; însă când cineva merge rău, când nu îndeplineşte realmente cele 10 porunci, când nu se consacră Tatălui, atunci el pleacă şi persoana cade în dizgraţie.

Urmaţi-mi sfaturile; faceţi multe opere de caritate, păstraţi castitatea, îmbăiaţi-vă cu ierburi aromatice, ca menta, muşeţelul, eucaliptul, nucul etc. Folosiţi aceste plante timp de 40 de zile în baia

dumneavoastră zilnică şi repet, faceţi opere de caritate cu carul, doar aşa vi se poate îmbunătăţi situaţia economică.

3.

— Bine, dar ce înţelegeţi dumneavoastră prin castitate?

R.

— Prietene, nu că voi explica dumneavoastră ARCANUL A.Z.F. Din studiile noastre Gnostice întrucât nu l-aţi înţelege; această carte este doar un ghid elementar pentru persoane care niciodată n-au studiat operele noastre, mă voi limita doar să vă spun să ţineţi 40 de zile de abstinenţă sexuală în gândire, vorbă şi faptă; atâta tot. Dacă dumneavoastră doriţi să pătrundeţi puţin mai mult în studiile noastre, citiţi cărţile noastre avansate cum ar fi Căsătoria Perfectă şi multe altele.

4.

— Aţi putea dumneavoastră să-mi explicaţi care sunt operele de caritate pe care le pot face?

R.

— Este bine ca dumneavoastră să ştiţi că operele de caritate sunt operele de milă: a da de mâncare celui flămând, a da de băut celui însetat, a-l îmbrăca pe cel gol, a-l învăţa pe cel care nu ştie, a-i vindeca pe cei bolnavi etc.

5.

— Aţi putea să-mi spuneţi când trebuie să fac

o operă de caritate şi când nu, şi cui s-o fac?

R.

— Cineva nu este judecător pentru a judeca; de altfel caritatea nu necesită judecător. Acesta este un lucru de bun-simţ. A da de mâncare celui înfometat este ceva foarte uman fiindcă până şi deţinuţilor li se dă să mănânce, altfel ar muri de foame; a da de băut celui însetat este ceva foarte logic căci ar fi prea crud să i se refuze un pahar cu apă unei persoane căreia îi e sete; a dărui o cămaşă celui gol este ceva foarte natural; a consola un amărât este foarte uman; pentru asta nu este nevoie de judecători, însă ar fi culmea absurdului să-i dai alcool unui beţiv, sau să-i împrumuţi o armă unui asasin. Iubire este lege, dar iubire conştientă.

Capitolul 12
PROBLEME DE DRAGOSTE

1.

— Vreau să vă cer dumneavoastră o favoare,

domnule; se întâmplă că soţul meu a fost luat de altă femeie, sufăr nespus, şi nu ştiu ce să fac.

Cum dumneavoastră cunoaşteţi ştiinţele oculte, îmi pare că aţi putea să-mi soluţionaţi problema. Ştiu că dumneavoastră dispuneţi de o forţă mentală minunată şi că, în consecinţă, puteţi să dominaţi mintea altuia, să sugestionaţi fiinţa iubită, s-o puneţi la picioarele mele prin intermediul magiei.

Ce preţ aţi cere dumneavoastră pentru această muncă? Eu pot să vă plătesc oricât.

R.

— Cred că dumneavoastră v-aţi înşelat, doamnă; eu nu sunt mag negru; a utiliza forţele minţii pentru a-i subjuga pe alţii, pentru a-i înrobi, pentru a-i obliga, este violenţă şi orice act violent este

Magie Neagră.

Fiecare este fiecare şi nimeni nu are dreptul să intervină în problemele altora; este absurd a vrea să-i domini pe alţii. Oare când vor învăţa oamenii să respecte liberul arbitru al celorlalţi?

Dumneavoastră credeţi cumva că cineva poate obliga un om să-i iubească pe ceilalţi cu forţa, doar aşa, fără a fi pedepsit? Este necesar să ştiţi că acel tip de acţiuni de magie neagră se plăteşte cu pedepse foarte dure.

Îngerii destinului nu sunt dispuşi să ierte acest tip de delicte; dacă dumneavoastră continuaţi pe acel drum, vă veţi primi pedeapsa. În lume există mulţi oameni dedicaţi farmecelor, vrăjitoriei, magiei negre. Milioane de vrăjitori trăiesc din acea afacere murdară şi este clar că astfel de oameni nu progresează fiindcă magia neagră atrage după sine mizerie, foame, goliciune, durere supremă.

2.

— La persoanele care se dedică vrăjitoriei pedeapsa ajunge şi la copiii lor?

R.

— Este clar că ambientul magilor negri de obicei este dezastruos; fiii acestor tenebroşi sunt de

asemenea tenebroşi. Este evident că sufletele pierdute îi caută pe magii negri ca şi progenitori sau părinţi lumeşti; nu este deci de mirare că fiii perverşilor sunt deopotrivă perverşi şi cad în dizgraţie. Este lamentabil că oamenii nu înţeleg necesitatea de a respecta liberul arbitru al celorlalţi; există întotdeauna tendinţa nefastă de a-i domina pe alţii cu forţa, de a vrea să impunem ideile noastre aproapelui nostru; de a încerca să-i obligăm pe ceilalţi să facă ceea ce avem noi chef; toate acestea se plătesc foarte scump cu lacrimi, mizerie şi supremă durere.

3.

— De ce aceşti magi negri consideră că fac un bine umanităţii, chiar dacă iau bani, îi ajută să-şi rezolve problemele?

R.

— Vreau să vă spun că există logica absurdului. Pentru tenebroşi albul este negru şi viceversa; amintiţi-vă că drumul ce duce spre abis este pavat cu bune intenţii.

În mod constant plouă cu scrisori din toate

părţile solicitându-mi-se acel tip de servicii; realmente omenirea cauzează durere sufletească; dacă cineva dă un mesaj divin oamenilor, în loc să-i preocupe studiul acelui mesaj, unicul lucru care i-i se năzăreşte este să-mi scrie cică pentru a le aranja situaţia cu Soţii, sau de asemenea pentru ca să domin mintea femeii dorite, ori să mă bag în gândirea altuia cu scopul ca cutare să-i plătească atât lui cutărică etc. etc. etc.; într-adevăr toate acestea îmi cauzează profundă durere sufletească; nu îmi scriu pentru a-mi cere orientare esoterică, pentru a clarifica învăţăturile, ci pentru ca să-i domin pe ceilalţi; aşa este starea în care se găseşte umanitatea; în aceste condiţii prefer să nu mi se scrie întrucât mă interesează doar să dau învăţătura, să arăt drumul eliberării, să indic scopul care duce la adevărata fericire a spiritului; din păcate mulţimile nu vor să înţeleagă asta. Există persoane care au foarte bine cotată puterea sugestiei mentale; percep atâţia pesos sau atâţia dolari pentru fiecare sugestie; atâţia alţii pentru ca să facă o muncă spiritualistă (cum spun

spiritualiştii) fiinţei adorate sau iubite pentru ca să-i iubească, pentru ca să o lase pe cealaltă persoană în braţele căreia doarme, pentru ca să vină plângând acasă etc. etc. etc.

Este clar că toate acele afaceri murdare sunt abisale, tenebroase şi aceia care le îndeplinesc cu bună sau cu rea credinţă, intră inevitabil în abis unde se aude doar plânsul şi scrâşnirea dinţilor.

4.

— Eu dau în cărţi şi pot să jur că le spun oamenilor adevărul, îi ajut în problemele lor, deşi le iau bani fiindcă acesta este felul meu de a trăi. Credeţi că fac bine?

R.

— Oribil fel de a trăi aveţi dumneavoastră; de fapt sunteţi o pitonisă, o vrăjitoare. Credeţi dumneavoastră cumva că eu diavolul băgat înăuntru, în însuşi regatul inimii, se poate spune adevărul? Ştiţi prea bine şi o dată pentru totdeauna se cuvine să nu ignoraţi că dumneavoastră îl purtaţi în adâncul propriei voastre inimi pe eul păcătos al muritorilor, pe

Satan însuşi. Poate oare să fie iluminată o persoană care nu a ajuns la sfinţenie? Faptul însuşi de a lua bani pentru a predica sau a ghici, deja este un delict. Dumneavoastră gândiţi că e bine, dar să nu vă mire, în abis trăiesc mulţi anahoreţi, penitenţi, vrăjitori, solomonari, ghicitori care se simt martiri şi care cred de asemenea că merg foarte bine.

5.

— Atunci puteţi să-mi spuneţi dacă fiii mei, pe care i-am învăţat credinţele mele, merg rău?

R.

— Întrucât este vorba de credinţe despre a ghici fapte, destine etc., trebuie să vă spun că merg rău, repet, nu este posibil să cunoşti destinul celorlalţi dacă nu ne cunoaştem propriul destin şi nu este posibil să cunoaştem propriul nostru destin dacă n-am ajuns la trezirea conştiinţei; acea trezire se dovedeşte imposibilă dacă mai întâi nu moare Eul păcătos.

6.

— Chiar în ciuda faptului că am studiat mulţi

ani în şcoli esoterice şi am renunţat la sex fiind căsătorită, credeţi dumneavoastră că nu este salvare pentru mine?

R.

— Ceea ce cred este că dumneavoastră mergeţi foarte rău, sunteţi căsătorită şi l-aţi respins pe mângâietorul despre care ne vorbea Iisus Cristos, mă refer la Spiritul Sfânt; este clar că Spiritul Sfânt

se află în sex; ştiindu-l mânui se ajunge la iluminare, dar dumneavoastră îl urâţi şi nici măcar nu vă îndepliniţi îndatoririle sexuale faţă de soţ. Încă mai credeţi că mergeţi bine? Veţi fi primit informaţie de tip ocultist sau pseudo-ocultist, însă n-aţi realizat nimic; EUL păcătos este foarte viu în dumneavoastră, recunoaşteţi aceasta, căiţi-vă, studiaţi cărţile noastre.

7.

— Domnule, eu fac munci de tot felul, le aranjez altora situaţia cu soţii, îi fac pe oameni să vină cu forţa etc. etc. etc., şi stau foarte bine

economic de vreme ce câştig mulţi bani.

Ce mi-aţi putea spune dumneavoastră cu privire la asta?

R.

— În acest caz mizeria vă va veni puţin mai târziu, între timp mulţumiţi-vă cu suferinţele morale pe care le aveţi ce nu sunt desigur foarte plăcute; amintiţi-vă că aveţi un fiu bolnav de epilepsie, acest tip de bolnavi sunt în realitate posedaţi ai diavolului. Nu înţelegeţi? Nu vreţi să înţelegeţi? Soarta care vă aşteaptă va fi abisul şi cea de-a doua moarte.

Capitolul 13
FARMECE

1.

— Fiindcă era ziua de naştere a surorii mele, am ajuns acasă la ea unde nu fusesem de destul de mult timp pentru că ea o frecventa la fiecare 8 zile. Am găsit-o destul de bolnavă fără a şti în mod sigur ce avea; ea îmi explica faptul că de mai

demult se simţea aşa doar noaptea şi nu putea dormi fiindcă nu putea să respire; când voia să citească o anumită carte esoterică ce i se împrumutase, se simţea aşa de rău că nu putea să o citească, decât zicând conjurarea celor 7 pe care i-o dădusem eu şi chemându-vă pe dumneavoastră. Văzând-o atât de bolnavă, în mod intuitiv am luat două ouă şi am curăţat-o cu ele spunând Conjurarea celor Şapte a înţeleptului Solomon pe care ne-o predaseră-ţi dumneavoastră. După câteva minute ea s-a simţit bine şi a putut respira perfect.

Doresc ca dumneavoastră să-mi spuneţi dacă am făcut bine şi cărui fapt s-a datorat acea boală?

R.

— Nu este nicio îndoială că tenebroşii obişnuiesc să atace persoanele care caută cărarea luminii; este clar că în lumea invizibilă trăiesc puterile tenebrelor; ele veghează şi când văd că un suflet încearcă să le scape din gheare, atunci se străduiesc să-l abată, să-l îndepărteze de drumul luminos. Aţi făcut foarte bine vindecând-o

pe sora dumneavoastră; nu este nicio îndoială că oul folosit în modul în care dumneavoastră aţi făcut-o avea o anumită putere magică minunată; permite eliminarea anumitor larve şi fluide de tip malefic care obişnuiesc să se acumuleze în atmosfera persoanelor, provocând diverse indispoziţii.

Este necesar ca persoanele care citesc aceste rânduri să cunoască acea Conjurare a celor Şapte a înţeleptului Solomon pe care aţi folosit-o pentru a-i alunga pe tenebroşii care o atacau pe sora dumneavoastră; Conjurarea este aşa:

ÎN NUMELE LUI MICHAEL, FIE CA JEHOVAH SĂ-Ţ I PORUNCEASCĂ Ş I SĂ TE ÎNDEPĂRTEZE DE AICI, CHAVAJOTH!

ÎN NUMELE LUI GABRIEL, FIE CA ADONAÍ SĂ-Ţ I PORUNCEASCĂ Ş I SĂ TE

ÎNDEPĂRTEZE DE AICI, BELIAL!

ÎN NUMELE LUI RAPHAEL, DISPARI DIN FAŢ A LUI ELIAL, SAMGABIEL!

PRIN SAMAEL SABAOTH Ş I ÎN NUMELE

LUI ELOHIM GIBOR, ÎNDEPĂRTEAZĂ-TE.

ANDRAMELECK!

PRIN ZACHARIEL ŞI SACHIEL-MÉLEK, SUPUNE-TE ÎN FAŢA LUI ELVAH, SANAGABRIL!

ÎN NUMELE DIVIN ŞI UMAN AL LUI SCHADDAI ŞI PRIN SEMNUL PENTAGRAMEI PE

CARE O AM ÎN MÂNA DREAPTĂ, ÎN NUMELE ÎNGERULUI ANAEL, PRIN PUTEREA LUI ADAM ŞI EVA, CARE SUNT IOTCHAVAH, RETRAGE-TE LILITH! LASĂ-NE ÎN PACE, NAHEMAH!

PRIN SFINŢII ELOHIM ŞI ÎN NUMELE GENIILOR CASHIEL, SEHALTIEL, APHIEL ŞI

ZARAHIEL, LA PORUNCA LUI ORIPHIEL, RETRAGE-TE DIN NOI MOLOCH! NOI NU-ŢI

VOM DA COPIII NOŞTRI CA SĂ-I DEVOREZI.

AMIN. AMIN. AMIN.

Trebuie să învăţăm pe dinafară această conjurare şi să o folosim în momentul în care este nevoie; dumneavoastră aţi ştiut să o folosiţi la

momentul oportun.

2.

— În altă zi m-am întors acasă la ea cu un alt frate Gnostic, pentru că am văzut-o foarte posomorâtă, şi împreună am ars sulf, tămâie şi smirnă în toată casa; am pus Pentagrama esoterică pe care dumneavoastră mi-aţi magnetizat-o şi am făcut lanţuri chemându-i pe toţi Maeştrii Frăţiei Albe pentru ca ei să acorde ajutor.

Dumneavoastră credeţi că a fost bine?

R.

— Fumigaţiile sunt foarte utile pentru a curăţa atmosfera caselor. Sulful, de exemplu, dezintegrează larve; celelalte fumigaţii trebuie să ştim să le folosim. Dumneavoastră trebuia să ardeţi sulf timp de 9

zile consecutive, pentru a purifica atmosfera acelei case, curăţând-o de larve astrale şi apoi, să fi continuat cu celelalte fumigaţii, deoarece tămâia şi smirna sunt foarte utile, însă nu se amestecă cu sulful, sunt incompatibile.

Contele Cagliostro îi invoca pe cei patru sfinţi sau patru îngeri care, situaţi în cele patru puncte cardinale ale pământului, guvernează întregul destin al fiinţelor umane.

Nu este nicio îndoială că Conte Cagliostro folosea de asemenea pentru aceasta fumigaţiile; oferea laur Geniului luminii care trăieşte în Orient, mirt îngerului din Occident, tămâie Regelui din Nord, smirnă Regelui din Sud. Într-un caz de mare necesitate se pot invoca aceşti patru sfinţi, oferindu-le fumigaţiile corespunzătoare fiecăruia şi cerându-le din toată inima ajutorul năzuit.

Capitolul 14
MEDICINĂ OCULTĂ

1.

— Ce puteţi să-mi spuneţi, Maestre, de vindecările la distanţă?

R.

— În mod constant primesc scrisori din

diferite locuri ale lumii, ce solicită asemenea vindecări. Noi ne limităm la medicina spirituală; indicăm ora precisă în care pot să se concentreze, adică să se gândească la noi, să ne invoce.

Este clar că noi îi asistăm spiritual pe bolnavi şi uneori chiar ne facem vizibili în faţa lor.

De obicei, îi instruim ca să aprindă trei focuri la o anumită oră convenabilă; îi sfătuim să pună un pahar cu apă în faţa acestor trei focuri sau lumini, le sugerăm ca, după o jumătate de oră de concentrare asupra noastră, să bea din apă.

Este evident că în acea apă depunem anumite substanţe care, fiind duse în interiorul organismului, obişnuiesc să realizeze vindecări miraculoase.

În munca de vindecare cooperează diferiţi Maeştri ca Paracelsus, Hilarion, Sfântul Rafael şi alţi câţiva. Nu întotdeauna le indicăm o concentrare specifică asupra lui SAMAEL. «Eu am mult de lucru», de asemenea îi semnalăm pe oricare dintre ceilalţi Maeştri în acelaşi scop.

Ceea ce este important e ca bolnavii să aibă Credinţă întrucât aceasta face miracole; a spus-o deja

Cristosul: «Aveţi Credinţă cât un grăunte de muştar şi veţi muta munţii». Credinţa este o putere solară minunată cu care se pot realiza multe minuni. Sistemul nostru de vindecare spirituală nu este divergent cu medicii; fiecare poate avea Credinţă în metodele noastre şi poate consulta în lume pe medicul său.

2.

— Se poate vindeca orice boală prin intermediul acestor metode?

R.

— Este clar că Maeştrii ştiinţei vindecă corpul vital doftorindu-l şi rezultatul, mai târziu, este vindecarea organismului fizic; totuşi, există boli karmice foarte grave, rezultat al faptelor rele comise în vieţi anterioare; când pedeapsa este foarte severă vindecarea devine imposibilă; totuşi, Maeştrii medicinii îl asistă şi încearcă să-l salveze pe pacient.

3.

— Se poate ajunge la vindecare fără a fi nevoie de îngrijire medicală?

R.

— Când persoana nu datorează o karmă foarte gravă, Maeştrii ştiinţei pot să-l vindece pe bolnav, chiar dacă acesta nu consultă niciun medic.

4.

— Toate bolile sunt karmice?

R.

— Nu trebuie exagerate lucrurile, distinsă domnişoară; nu toate bolile obişnuiesc să fie karmice, de aceea mulţi pacienţi se însănătoşesc rapid cu procedurile noastre psihice sau spirituale.

Însă e bine să ştiţi că în aceste vremuri apar multe boli necunoscute, rezultat înspăimântător al perversităţii umane; astfel de boli sunt de obicei mortale.

5.

— Puteţi să-mi spuneţi dumneavoastră dacă

există boala deochiului?

R.

— Trebuie să vă spun că în oraşe mor milioane de copii din cauza bolii deochiului. Se întâmplă că în ţările supercivilizate oamenii nu cred într-o astfel de boală şi de aceea mortalitatea creşte în mod general.

Oricare persoană cu forţă hipnotică inconştientă, privind un copil răneşte involuntar corpul său vital şi rezultatul nu se lasă mult aşteptat; curând copilului îi apar cearcăne mari, vărsături, febră, diaree etc. Şi medicii, de obicei, pun diagnosticul de infecţie intestinală; îi prescriu multe antibiotice, siropuri etc. Dar copilul, în loc să se întremeze, se îmbolnăveşte şi moare.

6.

— Ce se poate face pentru a vindeca aceste cazuri?

R.

— Cel mai bine este să facem puternice pase magnetice de jos în sus asupra feţei şi pleoapelor copilului, cu scopul ferm de a elimina fluidele

vitale tenebroase. Este bine să aprindem un foc sau o lumânare, şi să-i citim copilului Conjurarea celor Şapte a înţeleptului Solomon, aşa cum este scrisă în acest ghid elementar de introducere în Gnoză, de asemenea trebuie să-i facem copilului bolnav semnul crucii pe frunte, pe piept, pe cap şi pe spate în timp ce citim cele patru evanghelii.

7.

— A citi cele patru Evanghelii este foarte lung; nu s-ar putea prescurta ceva?

R.

— Da, domnişoară; se pot citi fericirile cu adevărată Credinţă, pentru a proiecta un fluid curativ suficient de puternic pentru a scoate fluidele rele acumulate în organismul bolnavului, cu scopul ca acesta să se însănătoşească.

8.

— Există boli datorate vrăjitoriilor?

R.

— Lumea este plină de asta, distinsă domnişoară; aş putea cita nenumărate cazuri, dar n-ar încăpea în cadrul acestei cărţi pe care o

terminăm. Înainte de toate trebuie să spun că primul lucru de care e nevoie este diagnosticul exact; doar aşa este posibil să vindecăm.

Din nefericire sunt foarte rari vindecătorii care într-adevăr ştiu să diagnosticheze o boală cauzată de vrăjitorii. O să citez un caz foarte special relatat de înţeleptul Waldemar; voi pune ghilimele pentru că nu-mi place să mă împodobesc cu penele altuia, însă cum este realmente senzaţional, e bine ca să fie făcut cunoscut cititorilor noştri.

Unul dintre cazurile cele mai interesante de gelozie vampirică a experimentat-o investigatorul ocultist francez Eliphas Lévi (Abatele Constant).

Pe durata şederii sale la Londra, Lévi legă prietenie cu un tânăr duce, în a cărui casă era invitat aproape în fiecare zi. De puţin timp ducele se căsătorise cu o tânără şi extraordinar de frumoasă prinţesă franceză şi bineînţeles împotriva dorinţei familiei sale protestante, căci tânăra era catolică practicantă. Ducele, după cum putu constata Lévi, dusese vreme de mulţi ani o

viaţă puţin cam frivolă, ca să nu spun libertină, având-o mult timp ca amantă pe o tânără italiancă, dansatoare de balet, până când în final o părăsi, întrucât în realitate îşi iubea în întregime doar soţia.

Într-o anumită după-amiază ducesa căzu bolnavă, încât trebui să stea la pat; medicii diagnosticară un început de sarcină, dar apoi se dovedi că slăbiciunea de care suferea trebuia să aibă drept origine altă cauză. Şi în ciuda faptului că ducele îi chemă pe cei mai faimoşi medici din Londra să o consulte, aceştia se văzură puşi în faţa unei enigme. Fură întrebuinţate cele mai diverse remedii, însă fără niciun succes.

Frecventa de asemenea palatul ducelui un bătrân abate francez, care o cunoştea deja pe prinţesa din Paris, şi care găsi o plăcere specială în a conversa cu Eliphas Lévi despre probleme metafizice, de care şi el se interesa de zeci de ani, şi nu doar teoretic. Într-o anumită noapte rămăseseră amândoi singuri în salon, căci ducele, îngrijorat, se dusese lângă soţia lui bolnavă. Era o

noapte răcoroasă şi umedă; afară se unduia celebra ceaţă londoneză care întuneca lumina felinarelor.

Deodată, abatele îl apucă pe Lévi de o mână şi spuse cu voce joasă: «Ascultă, dragă prietene, aş dori să vorbesc ceva cu tine. Pot fi sigur de deplina ta discreţie?». Lévi răspunse afirmativ, iar abatele continuă: «Am toate motivele să presupun că boala ducesei nu este firească. O cunosc pe Mildred de copilă şi întotdeauna a fost fata cea mai sănătoasă pe care ţi-o poţi imagina. Însă acum lâncezeşte şi slăbeşte pe zi ce trece; pare ca şi cum ar pierde mult sânge în mod misterios».

— Dumneavoastră credeţi că se află sub influenţa vreunei puteri obscure? Că este în joc vreun sortilegiu? – întrebă Lévi.

— Mă pot încrede foarte bine în vocea mea interioară, şi de aceea aproape că aş îndrăzni să spun că în această boală este ceva care nu merge cum trebuie. Ai vrea să mă ajuţi să rup descântecul?

— Cu multă plăcere.

— Bine, în acest caz nu trebuie să pierdem vremea. Ţi-aş fi recunoscător ca eu o jumătate de oră înainte de miezul nopţii să vii la domiciliul meu pentru o conjurare în companie. Voi încerca să interpelez puterea tenebroasă. Poate ne vine un răspuns din lumea de dincolo…

După această conversaţie, Eliphas Lévi luă o maşină de taxi şi se deplasă la domiciliul său, unde trebui să se spele, să se bărbierească, să-şi schimbe hainele din cap până în picioare, căci spiritele din zona intermediară, pe care Abatele se gândea să le invoce, pretindeau de la conjuratorii lor cea mai scrupuloasă curăţenie. De asemenea costumul trebuia să fie în acord cu natura lor; nu suportau nicio ţesătură din animal, fapt pentru care rămâneau excluse cele de lână, cât şi pantofii de piele.

Din cauza faptului că locuinţa Abatelui se afla la nord-est, în Hampstead Heath, şi Eliphas trăia în piaţa Russel, adică distanţa dintre ambele locuri era considerabilă, Eliphas trebui să-şi facă toaleta aprofundată cu o anumită grabă dacă voia să fie

acolo la ora stabilită cu Abatele. Cam cu patruzeci de minute înainte de miezul nopţii ajunse în Hampstead Heath. Abatele în persoană, tot în alb, îi deschise uşa şi îl conduse pe o scară monumentală înaltă la o odaie care se afla la un capăt al coridorului de la primului etaj. Acolo, ochii lui Eliphas trebuiră mai întâi să se obişnuiască cu obscuritatea: flăcărui albăstrui şi tremurătoare emanau o tămâie mirosind a chihlimbar şi mosc.

În lumina incertă, Eliphas observă o mare masă circulară care se afla în centrul camerei, şi pus pe ea, crucifixul inversat, simbol al falusului. Lângă masă se găsea un omuleţ slab. «Este slujitorul meu – şopti Abatele. Deja ştii că este indispensabilă cifra trei pentru aceste conjurări. Începe dumneata cu prima invocaţie.» Această invitaţie din partea Abatelui era mai mult decât o curtoazie, căci puterile din zona intermediară puteau să se supere şi să se răzbune pe stăpânul casei, pricinuindu-i chiar moartea, în cazul în care permitea diminuarea armoniei din sfera lor de

către un intrus incompetent. Faptul de a ceda, deci, astfel invocaţia prietenului său, era o dovadă că îl considera pe Eliphas ca Maestru de primă categorie în magie. Şi acea presupunere era într-adevăr justificată. Dacă cineva putea executa cu succes, cu fruntea descreţită şi fără teamă, cu inimă pură şi o voinţă întărită de numeroase probe, ceremoniile milenare ale magiei sacre, era acest om, care exercita dominare atât în împărăţia spiritelor cât şi în făpturile şi adepţii încarnaţi.

Prin vălul de fum, Eliphas întinse instinctiv mâna spre stânga; acolo trebuia să se găsească recipientul cu apa binecuvântată care trebuia să fi fost scoasă într-o noapte cu lună plină, dintr-o cisternă şi avându-se grijă de ea, să se fi spus rugăciuni asupra ei timp de douăzeci şi una de nopţi. Acum făcu o aghesmuire a celor patru colţuri ale camerei; Abatele juca rolul de acolit şi legăna cădelniţa. În fum începură să se plăsmuiască figuri ciudate şi în acelaşi timp, li se păru ca şi cum un frig îngheţat ţâşnise din sol şi le ajunse până la creştetul capului, îngreunându-le

respiraţia.

Eliphas Lévi pronunţă acum cu mai multă forţă cuvintele invocării. Deodată pereţii camerei părură a se retrage, ca şi cum înaintea lor se deschise un abis, infinit şi astral, ameninţând să-i înghită: străluciră splendori de o luminozitate scânteietoare, şi îşi acoperiră ochii pentru a nu-l ofensa, cu o privire indiscretă, pe spiritul invocat. Cu voce groasă Lévi întrebă care e cauza bolii ducesei Mildred. Nu primi răspuns. Aburii de fum se îngroşară într-atât încât ameninţau să-i priveze de simţuri. Grăbindu-se spre fereastră, Eliphas auzi brusc o voce, care, deşi era puternică şi răsunătoare, părea că iese din partea cea mai profundă a lui însuşi şi umple tot spaţiul sufletului său. Ceea ce vocea îi ţipă era atât de înspăimântător, că picioarele sale refuzară să se mişte, şi rămase ca pietrificat în acelaşi loc în care se afla.

Abatele fu acum cel care se grăbi la rândul său spre fereastră, dar mâinile sale tremurătoare, fără forţă, nu reuşiră să deschidă zăvorul.

Servitorul, care asistase în mod pasiv la invocare, zăcea leşinat pe jos. Eliphas ieşi în sfârşit din amorţeala sa şi sparse geamul cu crucifixul, inspirând cu forţă, în compania Abatelui, aerul proaspăt al nopţii, în special el, care îşi scălda, ca să zicem aşa, capul înfierbântat în ceaţa umedă. Străbătea prin toţi nervii săi înfricoşătoarea acuzaţie pe care misteriosul spirit o lansase cu o claritate neîndoioasă contra lui. Când în sfârşit îşi reveni întrucâtva în fire, se întoarse în cameră. Fumul între timp se risipise, iar candela continua să ardă slab. Abatele, foarte palid, îl contempla pe Eliphas cu ochii dilataţi, şi bâigui: «Sunteţi dumneavoastră într-adevăr vinovat, prietene? Nu pot să cred!»

— Aşadar dumneavoastră aţi auzit răspunsul spiritului? Abatele îşi lăsă capul să cadă, ca împovărat, drept gest de consimţământ: «… Da…» – şopti abia perceptibil.

— Vă jur – declară cu vehemenţă Lévi – că am luat simbolul cu mâini pure, că în viaţa mea n-am comis niciodată o crimă! Vă jur că nu sunt

pătat de sânge!

Spunând aceste cuvinte, se apropie mai mult de lampă, în aşa fel încât strălucirea acesteia căzu din plin pe el. Înspăimântat, Abatele semnală cu degetul gulerul şi pieptul cămăşii lui Eliphas. «Acolo…

uitaţi-vă dumneavoastră înşivă în oglindă…» spuse, luându-l de mână pe prietenul său şi conducându

l în faţa unei oglinzi mari de perete care atârna într-o cameră alăturată. Şi acolo constată Eliphas o zgârietură pe bărbia sa, cu câteva picături de sânge uscat; de asemenea pe cămaşa sa apăreau alte picături. Trebuie că se tăiase bărbierindu-se atât de zorit… Astfel, răspunsul spiritului se explica perfect: «Eu nu vorbesc cu un pătat de sânge».

Lévi simţi ca şi cum inima i se uşura încântată; Abatele părea, totuşi, mai împovărat şi se lăsase să cadă pe o sofa; contractându-şi în mod convulsiv umerii şi ascunzându-şi faţa în

mâini. Lévi încercă să-l calmeze pe bătrân, dar acesta îl respinse spunând: «E vorba de săraca Mildred; fiecare oră îi consumă viaţa. Altfel, am putea să invocăm din nou spiritul de trei ori, douăzeci şi unu de zile, cu trebuincioasele ofrande şi rugi… dar este prea mult timp, căci între timp Mildred va muri».

Lévi nu ştiu ce să răspundă şi se aşternu o linişte grea, pe care o întrerupse Abatele ridicându-se şi mergând cu paşi cam şovăitori de la un capăt la altul al sălii: «Oricât ar costa, trebuie să obţin un răspuns… cu orice preţ! Promite-mi, prietene, că nu mă vei abandona!».

O hotărâre limpede se citea în privirea bătrânului; pentru a-l linişti, Eliphas răspunse:

— V-am dat cuvântul meu să mă pun la dispoziţia voastră ca şi mag. Şi întrucât scopul nu a fost încă atins, îmi ţin cuvântul dat.

«Atunci, rămâi aici; după două ore vom efectua o altă conjurare; voi invoca spiritele din zona joasă…»

«Eliphas se sperie; înnebunise bătrânul?

Dumneavoastră… ce aţi spus? Dumneavoastră un fiu al

Bisericii vreţi să intraţi în contact cu spiritele infernale? Nu, asta nu este nici măcar intenţia devotatei ducese! Renunţaţi la aceasta, nu vă riscaţi sufletul.»

(Este evident că a invoca Demoni este Magie Neagră. Se dovedeşte clar că Magia Neagră atrage după sine foame, goliciune, boli şi calamităţi fizice şi morale.)

Era o asemenea determinare glacială în cuvintele şi gesturile Abatelui, că Eliphas simţi că orice replică ar fi zadarnică.

Şi împotriva voinţei sale, deşi din loialitate faţă de cuvântul dat, acceptă cererea prietenului său.

Rămase ca oaspete în casă, şi după extraordinar de încordata şi obositoarea conjurare anterioară, adormi atât de adânc şi profund că se trezi târziu dimineaţa.

Ziua trecu cu trebuincioasele purificări şi rugi. Noaptea, Eliphas primi haina potrivită

pentru serviciul cu Diavolului şi formalităţile. Cum îi spusese deja înainte Abatele că, deşi îl va asista ca acolit, nu va participa activ la invocare; se îmbrăcase de asemenea cu îmbrăcămintea recomandată. (Ceea ce urmă apoi, este ceva care sincer, sub nicio formă nu vreau să transcriu pentru că există responsabilitate în cuvânt; este de preferat în acest caz să tac. «Tăcerea este elocvenţa înţelepciunii.») (Este evident că dacă cineva transcrie paragrafe tenebroase, se converteşte în complice al delictului; aceasta este ca şi cum i-ai învăţa pe oameni Magie Neagră.)

(Din fericire invocatorii prezentei relatări, n-au reuşit să-i facă vizibili şi tangibili pe Demonii invocaţi.)

(Singurul lucru pe care l-au izbutit a fost să apară din perete o salamandră sau o mică făptură inocentă a focului.)

Abatele, adunându-şi toate forţele, întrebă de boala ducesei.

«Batracieni! – spuse salamandra cu voce infantilă, şi în aceeaşi clipă dispăru.»

Eliphas văzu atunci cum Abatele se clătina şi se prăbuşea pe jos.

Eliphas îi luă în braţe slabul trup şi îl duse în dormitor, unde dezbrăcându-l pe bătrân îl puse în pat, mergând apoi să-l caute pe servitor să aducă vreun reconfortant. La întoarcere, se trezi că Abatele îşi revenise complet, însă aspectul său era cel al unui om abătut care părea să fi îmbătrânit cu mulţi ani.

(Este evident că Abatele făcea eforturi supraumane pentru a o salva pe ducesă.)

— Totul a fost inutil! – spuse cu voce slabă – biata Mildred va muri! Sufletul meu… oh, sufletul meu…! ce înseamnă batracieni?

— Ştiu doar – răspunse Eliphas – că este un cuvânt grecesc care înseamnă broască.

Nu după mult timp veni servitorul cu vin şi biscuiţi, dar Abatele refuză orice aliment; Eliphas servi ceva şi încercă să-l smulgă pe prietenul său din letargia sa disperată, însă fu inutil să pretindă să-l reconforteze. Şi cu inima îngreunată se

deplasă la domiciliul său.

În ziua următoare se duse să se informeze despre cum se simţeau Abatele şi ducesa.

Mildred era tot mai rău. Medicul curant era sigur de moartea sa. Abatele de asemenea se afla într-o stare gravă; refuza orice aliment, nu răspunse la început întrebărilor prietenului, şi îi spuse apoi că se gândea să-şi pună capăt zilelor prin intermediul inaniţiei. Lévi se despărţi adânc întristat, preocupându-l mult consecinţele tragice ale păcătoasei vrăji.

Pe parcursul următoarelor două după-amiezi, s-a cufundat din nou în studiile sale obişnuite, şi în timp ce citea Enchiridon-ul lui Léon al III-lea, se opri la un punct în care, prin intermediul cheii lui Trithéme, se înţelegea din lucrarea Cabalistică esoterică următorul fapt: «O preţuită vrajă malefică este cea a broaştei.» (Ne abţinem să dăm formula secretă a broaştei râioase pentru a nu da arme criminalilor perverşi ai Magiei Negre.)

Ca un fulger străbătu mintea lui Eliphas, şi fără să închidă măcar cartea, îşi puse pardesiul şi

se lansă de-a curmezişul străzilor Londrei, care se cufundau în amurgul vesperal. În final găsi o trăsură şi i se păru insuportabil de lung timpul cât a durat să ajungă la palatul ducelui. În el îl întâmpinară feţe plânse: «ducesa se află în agonie; i se administrează ultima împărtăşanie…», îl informară.

«Eu pot s-o salvez!» strigă Eliphas; şi îndepărtându-i pe servitorii uluiţi se grăbi spre camera lui Mildred, unde îl găsi pe duce. Cu răsuflarea grea, Eliphas îl imploră: «Dumneavoastră mă cunoaşteţi îndeajuns pentru a şti că sunt de încredere. Credeţi-mă, aşadar, că încă nu toată speranţa e pierdută. Atâta vreme cât trăieşte ducesa nu trebuie să disperăm. Dar vă rog să mă lăsaţi singur cu ea, şi pentru Dumnezeu, nu mă întrebaţi nimic… aveţi încredere în mine!»

Deşi uimit şi confuz până la extremă, ducele consimţi dorinţa lui Eliphas, cerând celor prezenţi în odaie: un medic, un preot şi o domnişoară a pacientei, să iasă. O dată ce rămase singur, Lévi închise uşa pe dinăuntru şi se apropie de patul

Prinţesei. «Aşa cum presupuneam», murmură văzând-o pe

Mildred cufundată într-un fel de catalepsie cu ochii albi. Buzele sale erau vinete şi respira cu un horcăit suav. Imediat Lévi se puse pe treabă şi începu să ridice parchetul pragului, dar lemnul rezistă degetelor sale tremurătoare.

Îşi scoase briceagul din buzunar a cărui lamă se rupse în încercarea lui frenetică. În final, şi cu o forţă disperată, reuşi să ridice mulura. Îi sângerau degetele, dar efortul său fusese zadarnic… Nimic nu era ascuns acolo! Ridică apoi covoarele… Nici acolo! Se întoarse să o privească pe ducesă, care respira cu dificultate, şi îşi dădu seama că mâna sa stângă atârna neobişnuit contractată într-o parte. «Patul», gândi Lévi. Şi cu certitudinea de a căuta acum în cuvenitul loc, ridică bolnava din patul său şi o puse cât de delicat putu pe o comodă care se afla la perete. Apoi se dedică, cu o excitare crescândă, să răscolească cuvertura, şi pernele… însă nimic… nimic nou. Scoase salteaua şi o desfăcu; îi examină, îi palpă, îi scormoni iarba

tapiţeriei… şi… degetele sale dădură peste un obiect molatic, buretos; îl apucă, îl scoase… şi într-adevăr, acela era ceea ce căuta… se grăbi afară din cameră, ceru ducelui după o scurtă explicaţie să-i pună la dispoziţie o trăsură şi se transportă în ea la domiciliul său cu cea mai mare rapiditate, ajungând acolo se puse din nou pe treabă, arzând, în flăcările de ficat de peşte… şi sulf, lighioana infernală, urmând întocmai recomandarea Enchiridon-ului.

Deschise larg fereastra camerei sale, ca să dispară duhoarea, şi copleşit de o enormă oboseală, se aruncă îmbrăcat cum era în patul său, cufundându-se imediat într-un somn profund.

În ziua următoare fu primit ca un salvator în palatul Ducelui. Într-un mod uluitor şi absolut de neînţeles pentru medici, starea de sănătate a tinerei ducese se îmbunătăţise într-atât încât deja se putea vorbi de o depăşire evidentă a crizei.

În aceeaşi zi de 28 octombrie din 1865, Londra se tulbură aflând ştirea senzaţională că

Diva Baletului

Maria Bertin, decedase brusc fără vreo boală, însă această ştire n-a fost singura; câteva ore mai târziu era de asemenea năucită de moartea unei rude apropiate a ducelui, o bătrână celibatară, care fusese o duşmană înverşunată a lui Mildred şi care în zadar încercase să împiedice căsătoria Ducelui cu Prinţesa catolică.